Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми разширен състав)

10 септември 2025 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна — Замразяване на средства — Списък на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилага замразяването на финансови средства и икономически ресурси — Включване и оставяне на наименованието на жалбоподателя в списъка — Понятие „образувания, извършващи дейност в руския ИТ сектор с лиценз, издаден от ФСБ“ — Член 2, параграф 1, буква и) от Решение 2014/145/ОВППС — Член 3, параграф 1, буква и) от Регламент (ЕС) № 269/2014 — Възражение за незаконосъобразност — Грешка в преценката — Задължение за мотивиране — Право на защита“

По дело T-573/23,

Positive Group PAO, установено в Москва (Русия), представлявано от A. Beauchemin и W. Julié, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, представляван от E. Nadbath, A. Boggio-Tomasaz и P. Mahnič,

ответник,

подкрепян от

Кралство Нидерландия, представлявано от M. Bulterman, C. Schillemans и E. Besselink,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав),

състоящ се от: Ал. Корнезов, председател, G. De Baere (докладчик), D. Petrlík, K. Kecsmár и S. Kingston, съдии,

секретар: M. Zwozdziak-Carbonne, администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството, и по-специално:

– жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 15 септември 2023 г.,

– първото изявление за изменение на жалбата, подадено в секретариата на Общия съд на 22 май 2024 г.,

– второто изявление за изменение на жалбата, подадено в секретариата на Общия съд на 25 ноември 2024 г.,

предвид изложеното в съдебното заседание от 26 февруари 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят, Positive Group PAO, иска отмяната, първо, на Решение (ОВППС) 2023/1218 на Съвета от 23 юни 2023 година за изменение на Решение 2014/145/ОВППС относно ограничителни мерки във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L 159 I, 2023 г., стр. 526), и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2023/1216 на Съвета от 23 юни 2023 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 269/2014 относно ограничителни мерки по отношение на действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L 159 I, 2023 г., стр. 335) (наричани по-нататък заедно „първоначалните актове“), второ, на Решение (ОВППС) 2023/1767 на Съвета от 13 септември 2023 година за изменение на Решение 2014/145/ОВППС относно ограничителни мерки във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ, L 226, 2023 г., стр. 104), и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2023/1765 на Съвета от 13 септември 2023 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 269/2014 относно ограничителни мерки по отношение на действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L 226, 2023 г., стр. 3) (наричани по-нататък заедно „първите актове за оставяне в списъците“), трето, на Решение (ОВППС) 2024/847 на Съвета от 12 март 2024 година за изменение на Решение 2014/145/ОВППС относно ограничителни мерки във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L, 2024/847), и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2024/849 на Съвета от 12 март 2024 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 269/2014 относно ограничителни мерки по отношение на действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L, 2024/849) (наричани по-нататък заедно „вторите актове за оставяне в списъците“), и четвърто, на Решение (ОВППС) 2024/2456 на Съвета от 12 септември 2024 година за изменение на Решение 2014/145/ОВППС относно ограничителни мерки във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L, 2024/2456), и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2024/2455 на Съвета от 12 септември 2024 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 269/2014 относно ограничителни мерки по отношение на действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и

независимостта на Украйна (ОВ L, 2024/2455) (наричани по-нататък заедно „третите актове за оставяне в списъците“), в частите, в която всички тези актове (наричани по-нататък заедно „обжалваните актове) се отнасят до жалбоподателя.

Обстоятелства по спора

2 Жалбоподателят е холдингово дружество, установено в Русия, което извършва стопанска дейност в сектора на информационните и комуникационните технологии, и по-специално на киберсигурността.

3 Настоящото дело се отнася до ограничителните мерки, приети от Европейския съюз във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна.

4 На 17 март 2014 г. на основание член 29 ДЕС Съветът на Европейския съюз приема Решение 2014/145/ОВППС относно ограничителни мерки във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L 78, 2014 г., стр. 16). На същата дата на основание член 215 ДФЕС Съветът приема Регламент (ЕС) № 269/2014 относно ограничителни мерки по отношение на действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна (ОВ L 78, 2014 г., стр. 6).

5 На 23 юни 2023 г., като отчита обстоятелството, че информационната война представлява ключово средство, чрез което Руската федерация провежда агресивната си война срещу Украйна, Съветът приема Решение 2023/1218 и Регламент (ЕС) 2023/1215 за изменение на Регламент № 269/2014 (ОВ L 159 I, 2023 г., стр. 330), по-специално за да измени критериите, в приложение на които на физически или юридически лица, образувания или органи може да бъдат наложени ограничителните мерки, приети от Европейския съюз във връзка с действия, подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна.

6 Член 1, параграф 2, буква б) от Решение 2023/1218 въвежда нов критерий за включване в списъка, който е предвиден в член 2, параграф 1, буква и) от Решение 2014/145 (наричан по-нататък „критерият по буква „и“). Последната разпоредба предвижда:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи […] [на]:

[…]

и) юридически лица, образувания или органи, извършващи дейност в руския ИТ сектор, с лиценз, издаден от Центъра за лицензиране, сертифициране и защита на държавните тайни на Федералната служба за сигурност (ФСБ) на Руската федерация, или лиценз за оръжия и военно оборудване, издаден от Министерството на промишлеността и търговията на Русия […]“.

7 С формулировка, която е идентична с тази на член 1, параграф 1, буква б) от Регламент 2023/1215, в член 3, параграф 1, буква и) от Регламент № 269/2014 се въвежда критерият по буква „и“.

8 С първоначалните актове наименованието на жалбоподателя „Positive Group PJSC, известно още като Positive technologies, известно още като Gruppa Pozitiva (Группа Позитива)“, е добавено в списъка на лицата, образуванията и органите, съдържащ се в приложение към Решение 2014/145, изменено, и в списъка, съдържащ се в приложение I към Регламент № 269/2014, изменен (по-нататък наричани заедно „спорните списъци“), със следните основания:

„Positive Group PJSC притежава издаден от ФСБ лиценз. Лицензът от ФСБ се издава на ИТ дружества, които разработват технологии за криптиране и криптография, информационни и телекомуникационни системи за руските разузнавателни служби, както и на ИТ дружества, които разработват „системи за управление на бази от лични данни“ за руските служби за сигурност (т.е. инструменти, специално предназначени за съхранение, извличане и управление на големи количества данни, получени например чрез извличане на данни от социални медии или други практики за събиране на разузнавателни данни).

Следователно Positive Group PJSC представлява образувание, извършващо дейност в руския ИТ сектор, с лиценз, предоставен от Центъра на ФСБ за лицензиране, сертифициране и защита на държавната тайна“.

9 На 26 юни 2023 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2014/145, изменено с Решение 2023/1218, и в Регламент № 269/2014, прилаган с Регламент за изпълнение 2023/1216 (ОВ C 222, 2023 г., стр. 39).

10 С писмо от 13 юли 2023 г. жалбоподателят иска от Съвета да се запознае с преписката с доказателства, въз основа на която Съветът е взел решението си за включване на наименованието му в спорните списъци.

11 На 4 август 2023 г. Съветът изпраща на жалбоподателя копие на преписка с доказателства номер WK 5423/2023 от 3 май 2023 г. (наричана по-нататък „първата преписка с доказателства“).

12 На 13 септември 2023 г. Съветът приема първите актове за оставяне в списъците, с които наименованието на жалбоподателя е оставено в спорните списъци на същите основания като изложените в първоначалните актове.

13 На 14 септември 2023 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2014/145, изменено с Решение 2023/1767, и в Регламент № 269/2014, прилаган с Регламент за изпълнение 2023/1765 (ОВ C 324, 2023 г., стр. 8).

Обстоятелства, настъпили след подаването на жалбата

14 С писмо от 25 септември 2023 г. жалбоподателят иска от Съвета да се запознае с документите, въз основа на които наименованието му е оставено в спорните списъци.

15 На 31 октомври 2023 г. Съветът отново изпраща на жалбоподателя копие на първата преписка с доказателства, като му предоставя и документите, съдържащи се в преписка с доказателства номер WK 6512/2023 от 16 май 2023 г. (наричана по-нататък „втората преписка с доказателства“).

16 С писмо от 1 ноември 2023 г. жалбоподателят отправя до Съвета искане за преразглеждане на решението за включване и за оставянето на наименованието му в спорните списъци.

17 На 12 март 2024 г. Съветът приема вторите актове за оставяне в списъците, с които наименованието на жалбоподателя е оставено в спорните списъци на същите основания като изложените в първоначалните актове.

18 На 13 март 2024 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2014/145, изменено с Решение 2024/847, и в Регламент № 269/2014, прилаган с Регламент за изпълнение 2024/849 (ОВ C, C/2024/2191).

19 С писмо от 13 март 2024 г. Съветът отхвърля искането на жалбоподателя от 1 ноември 2023 г.

20 С писмо от 16 май 2024 г., в отговор на електронни писма на жалбоподателя от 30 април и 14 май 2024 г., с които се иска достъп до всички документи, обосновали оставянето на наименованието му в спорните списъци, Съветът потвърждава, че всички документи, а именно първата и втората преписка с доказателства, вече са били предоставени на жалбоподателя на 4 август и 31 октомври 2023 г.

21 С писмо от 31 май 2024 г. жалбоподателят отправя до Съвета искане за преразглеждане на решението за оставяне на наименованието му в спорните списъци с вторите актове за оставяне в списъците.

22 С писмо от 16 юли 2024 г. Съветът уведомява жалбоподателя за намерението си да остави наименованието му в спорните списъци въз основа на променени основания, като му предоставя за запознаване новите мотиви и преписка с доказателства номер WK 9908/2024 (наричана по-нататък „третата преписка с доказателства“) от 10 юли 2024 г., на която се основава.

23 В отговор на писмото от 16 юли 2024 г., с писмо от 31 юли 2024 г. жалбоподателят представя на Съвета възражения във връзка с намерението на Съвета да остави наименованието му в спорните списъци съобразно променените мотиви.

24 На 12 септември 2024 г. Съветът приема третите актове за оставяне в списъците, с които наименованието на жалбоподателя е оставено в спорните списъци. Основанията за включване в списъците са променени по следния начин:

„ПАО „Группа Позитив“ е холдингово дружество на конгломерат, който включва и АО „Позитив Текнолоджиз“. АО „Позитив Текнолоджиз“ осъществява стопанска дейност в руския ИТ сектор и притежава лиценз, издаден от Центъра за лицензиране, сертификация и защита на държавната тайна към ФСБ. Съответно ПАО „Группа Позитив“ е холдинговото дружество на конгломерат, който включва образувание, осъществяващо стопанска дейност в руския ИТ сектор и притежаващо лиценз, издаден от ФСБ.

Следователно ПАО „Группа Позитив“ представлява образувание, осъществяващо стопанска дейност в руския ИТ сектор с лиценз, издаден от Центъра на ФСБ за лицензиране, сертификация и защита на държавната тайна“.

25 На 13 септември 2024 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2014/145, изменено с Решение 2024/2456, и в Регламент № 269/2014, прилаган с Регламент за изпълнение 2024/2455 (ОВ C, C/2024/5573).

26 С писмо от 13 септември 2024 г. Съветът отхвърля искането на жалбоподателя за преразглеждане, съдържащо се в писмата от 31 май и 31 юли 2024 г., и го уведомява за решението си за оставяне на наименованието му в спорните списъци.

27 С писмо от 1 ноември 2024 г. жалбоподателят отправя до Съвета искане за преразглеждане на решението за оставяне на наименованието му в спорните списъци с третите актове за оставяне в списъците.

Искания на страните

28 След изменение на жалбата си жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени обжалваните актове в частите, които се отнасят до него,

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски,

– да отхвърли като недопустимо изявлението при встъпване на Кралство Нидерландия,

– да осъди Кралство Нидерландия да заплати направените от него съдебни разноски.

29 Съветът, подпомаган от Кралство Нидерландия, иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски,

– при условията на евентуалност, в случай че Общият съд отмени решения 2023/1218, 2023/1767, 2024/847 или 2024/2456 в частите, които се отнасят до жалбоподателя, да запази правните последици на решенията по отношение на жалбоподателя до изтичането на срока за обжалване или, ако бъде подадена жалба в този срок — до евентуалното ѝ отхвърляне.

От правна страна

30 Жалбоподателят излага четири основания в подкрепа на жалбата, свързани: първото, с възражение за незаконосъобразност на критерия по буква „и“, второто, с нарушение на правото на ефективни правни средства за защита и на задължението за излагане на

мотиви, третото, с явни грешки в преценката и четвъртото, с нарушение на правото на защита и на задължението на Съвета да преразгледа решението си за включване на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци.

По допустимостта на изявлението при встъпване на Кралство Нидерландия

31 Жалбоподателят твърди, че изявлението при встъпване на Кралство Нидерландия е недопустимо, тъй като в него не са изложени достатъчно ясно и точно изтъкнатите правни основания и доводи и следователно то не отговаря на изискванията, предвидени в член 145 от Процедурния правилник на Общия съд.

32 Съгласно член 145, параграф 2, буква б) от Процедурния правилник изявлението при встъпване трябва да съдържа основанията и доводите, изтъкнати от встъпилата страна.

33 Съгласно трайно установената съдебна практика относно исковата молба или жалбата, приложима по аналогия за изявлението при встъпване, краткото изложение на правните основания трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни (вж. решение от 9 септември 2009 г., Diputación Foral de Álava и др./Комисия, T-227/01—T-229/01, T-265/01, T-266/01 и T-270/01, EU:T:2009:315, т. 94 и цитираната съдебна практика).

34 Следва да се припомни, че в изявлението си при встъпване Кралство Нидерландия подчертава значението на критерия по буква „и“ за отговора, който трябва да се даде на информационната война, водена от Руската федерация в Украйна. Кралство Нидерландия посочва съществуването на тясна връзка между руските разузнавателни служби и служби за сигурност и руския ИТ сектор, като и ролята на руските ИТ дружества, спрямо които се прилага критерият по буква „и“, в информационната война, водена от Руската федерация срещу Украйна. В това отношение Кралство Нидерландия цитира примери, които сочат, че предприятията, притежаващи лиценз, издаден от Центъра за лицензиране, сертифициране и защита на държавните тайни на Федералната служба за сигурност (ФСБ) (наричан по-нататък „лиценз, издаден от ФСБ“) за работа с криптографски средства, играят важна роля в руската система за кибервойна. Кралство Нидерландия стига до извода, че критерият по буква „и“ е необходим, тъй като отслабва възможностите на Руската федерация да продължи да води информационна война срещу Украйна, както и че този критерий е пропорционален.

35 Ето защо от изявлението при встъпване на Кралство Нидерландия е видно достатъчно ясно, че с изтъкнатите доводи се цели отхвърляне на първото основание на жалбоподателя, свързано с възражение за незаконосъобразност на критерия по буква „и“.

36 Следователно изявлението при встъпване на Кралство Нидерландия е в съответствие с изискванията на член 145, параграф 2, буква б) от Процедурния правилник и е допустимо.

По първото основание, свързано с възражение за незаконосъобразност на критерия по буква „и“

37 Жалбоподателят повдига на основание член 277 ДФЕС възражение за незаконосъобразност на критерия по буква „и“, въз основа на който наименованието му е включено и оставено в спорните списъци. Той твърди, че начинът, по който критерият по буква „и“ е тълкуван от Съвета, а именно в смисъл, че се прилага по отношение на всяко ИТ дружество, притежаващо лиценз, издаден от ФСБ, без значение какъв е типът на лиценза, и без да може да се установи връзка с дейности, „подкопаващи или застрашаващи териториалната цялост на Украйна“, първо, нарушава принципите на предвидимост и на правна сигурност, второ, нарушава принципа на пропорционалност и трето, води до непропорционално засягане на свободата на стопанска инициатива.

38 Съгласно член 277 ДФЕС всяка страна може при спор, който засяга акт с общо приложение, приет от институция, орган, служба или агенция на Съюза, да се позове на средствата, предвидени в член 263, втора алинея, за да обоснове пред Съда на Европейския съюз неприложимостта на този акт.

39 Член 277 ДФЕС съставлява израз на общия принцип, че за да получи отмяната на решение, чийто адресат е, всяка страна може инцидентно да оспори валидността на актове с общо приложение, които представляват правното основание на това решение, ако тази страна не е имала право да обжалва пряко на основание член 263 ДФЕС тези актове, чиито последици търпи, без да е била в състояние да поиска отмяната им. Общият акт, за който се твърди, че е незаконосъобразен, трябва да бъде пряко или непряко приложим в конкретното производство по обжалване и трябва да съществува пряка правна връзка между обжалваното индивидуално решение и въпросния общ акт (вж. решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 33 и цитираната съдебна практика).

40 Що се отнася до интензитета на съдебния контрол, съгласно постоянната съдебна практика юрисдикциите на Съюза, в съответствие с предоставените им от Договора за функционирането на ЕС правомощия, са длъжни да осигурят контрол, който по принцип трябва да е пълен, за законосъобразността на всички актове на Съюза с оглед на основните права, които са неделима част от общите принципи на правото на Съюза. Това изискване е изрично закрепено в член 275, втора алинея ДФЕС (вж. решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 34 и цитираната съдебна практика).

41 Съветът обаче разполага с широка свобода на преценка при общото и абстрактно определяне на правните критерии и подробните правила за приемане на ограничителни мерки. Следователно нормите с общо приложение за определяне на тези критерии, подробните правила, каквито са разпоредбите на обжалваните актове, в които са предвидени спорните критерии, посочени в настоящото основание за обжалване, са предмет на ограничен съдебен контрол, който се свежда до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно, дали не е допусната грешка в правото, както и дали не е налице явна грешка в преценката на фактите или злоупотреба с власт (вж. решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 35 и цитираната съдебна практика). Този ограничен контрол се прилага по-специално за преценката на съображенията за целесъобразност, на които се основават такива мерки (решение от 29 април 2015 г., Bank of Industry and Mine/Съвет, T-10/13, EU:T:2015:235, т. 75; вж. също решение от 13 септември 2023 г., Венесуела/Съвет, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, т. 63 и цитираната съдебна практика).

42 Това не променя факта, че широката свобода на преценка, с която разполага Съветът при определянето на правните критерии за приемане на ограничителни мерки, не му дава право да нарушава принципите на правовата държава, както и принципите и правата, прогласени с Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), поради което Общият съд следва да извърши проверка дали критерият по буква „и“ е в съответствие с принципите на предвидимост, правна сигурност и пропорционалност (вж. в този смисъл решения от 16 юли 2014 г., National Iranian Oil Company/Съвет, T-578/12, непубликувано, EU:T:2014:678, т. 110 и 111, и от 4 септември 2015 г., NIOC и др./Съвет, T-577/12, непубликувано, EU:T:2015:596, т. 129 и 130).

По първото оплакване, свързано с нарушение на принципите на предвидимост и на правна сигурност

43 Жалбоподателят твърди, че условията за прилагане на критерия по буква „и“ не са дефинирани достатъчно прецизно. Буквалното тълкуване на критерия по буква „и“, направено от Съвета, му предоставяло неограничена свобода на преценка и право да приема ограничителни мерки по отношение на всяко дружество в руския ИТ сектор, което притежава лиценз, издаден от ФСБ, без тези мерки да се основават на конкретни дейности, което било в нарушение на принципите на предвидимост и правна сигурност.

44 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на правна сигурност предполага законодателството на Съюза да бъде сигурно и прилагането му да бъде предвидимо за правните субекти. Това законодателство трябва да е ясно и прецизно, за да могат правните субекти да разберат недвусмислено какви са техните права и задължения (вж. решение от 18 декември 2024 г., Mironovich Shor/Съвет, T-489/23, EU:T:2024:912, т. 84 и цитираната съдебна практика).

45 В това отношение, първо, от формулировката на критерия по буква „и“, посочена в точка 6 по-горе, следва, че прилагането на този критерий предполага едновременното изпълнение на две обективни условия, а именно, от една страна, съответното юридическо лице, образувание или орган да извършва дейност в руския ИТ сектор и от друга страна, да притежава лиценз, издаден от ФСБ, или лиценз за „оръжия и военно оборудване“.

46 Следователно условията за прилагане на критерия по буква „и“ дефинират по обективен начин една ограничена категория субекти.

47 Второ, следва да се отбележи, че видно от съображение 2 от Регламент 2023/1215, Съветът е приел Решение 2023/1218, с което се въвежда критерият по буква „и“, „в отговор на информационната война, предприета от [Руската федерация] за целите на провеждането на агресивната ѝ война срещу Украйна“.

48 Ето защо критерият по буква „и“ се вписва в правна рамка, която е ясно очертана от целите на правната уредба, регламентираща разглежданите ограничителни мерки, а именно необходимостта, като се има предвид сериозната обстановка, да се упражни максимален натиск върху руските власти, за да преустановят действията и политиките, дестабилизиращи Украйна, както и военната агресия срещу тази държава. Така погледнато, разглежданите ограничителни мерки са в съответствие с целта по член 21, параграф 2, буква в) ДЕС, а именно опазване на мира, предотвратяване на конфликти и укрепване на международната сигурност, съгласно целите и принципите на Устава на Организацията на

обединените нации, подписан в Сан Франциско (САЩ) на 26 юни 1945 г. (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 46 и цитираната съдебна практика).

49 Нещо повече, свободата на преценка, предоставена на Съвета с критерия по буква „и“, се компенсира със задължението за мотивиране и засилените процесуални права (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 47 и цитираната съдебна практика). Всъщност съгласно съдебната практика в случаите, когато институциите на Съюза разполагат с право на преценка, спазването на предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административните производства е от още по-голямо значение (вж. решения от 16 юли 2014 г., National Iranian Oil Company/Съвет, T-578/12, непубликувано, EU:T:2014:678, т. 122 и цитираната съдебна практика, и от 4 септември 2015 г., NIOC и др./Съвет, T-577/12, непубликувано, EU:T:2015:596, т. 141 и цитираната съдебна практика).

50 Освен това следва да се отбележи, подобно на Съвета, че неговата свобода на преценка е ограничена до това дали в списъците с образуванията, за които се прилагат ограничителни мерки, следва да се включат всички образувания, които отговарят на критерия по буква „и“, или само някои от тях, и в такъв случай кои.

51 Всъщност, макар Съветът да няма право да включва в списъците имената или наименованията на лицата, които не отговарят на критериите за включване в списъците, определени в приложимите актове, за сметка на това той не е длъжен да включва в тези списъци всяко лице, което изпълнява тези критерии. В това отношение Съветът разполага с широко право на преценка, което му позволява при необходимост да не налага ограничителни мерки по отношение на такова лице или образувание, ако прецени, че с оглед на техните цели това не би било уместно (вж. решение от 18 декември 2024 г., Rosbank/Съвет, T-270/23, непубликувано, EU:T:2024:904, т. 136 и цитираната съдебна практика).

52 Следователно свободата на преценка, предоставена на Съюза с критерия по буква „и“, не може да се квалифицира като неограничена или произволна, тъй като този критерий е достатъчно ясен и предвидим, а правото на преценка на Съвета е ограничено от преследваните цели. Следователно критерият по буква „и“ е в съответствие с принципите на предвидимост и на правна сигурност.

53 Този извод не се опровергава от доводите на жалбоподателя.

54 На първо място, що се отнася до условието на критерия по буква „и“ за притежаване на лиценз, издаден от ФСБ, жалбоподателят твърди, че това условие е дефинирано твърде общо и се дължи на неразбиране на лицензионния режим в Русия.

55 Жалбоподателят счита, че във формулировката на критерия по буква „и“ липсва прецизност, като се остава с впечатление, че съществува само един тип лиценз, издаван от ФСБ, въпреки че ФСБ издава множество различни лицензи за най-обикновени стопански дейности.

56 Жалбоподателят посочва по-специално, че съществуват 28 лиценза от „тип 4“, а именно лицензи, издавани за дейности, свързани с криптиране. Жалбоподателят отбелязва, че само един от тези лицензи се отнася до разработването на инструменти за криптиране, а

останалите 27 лицензa се отнасят до използването на технологии за криптиране, например за онлайн банкови приложения, както и че почти всички банки в Русия, в това число и чуждестранни, притежават такива лицензи. Жалбоподателят посочва също, че съществуват три типа лицензи „Държавна тайна“, които не се издават само на предприятия, извършващи дейност в ИТ сектора, а също и на мобилни оператори, строителни предприятия, дори на доставчици на услуги по почистване. Жалбоподателят твърди, че хиляди руски предприятия във всички икономически сектори притежават лицензи от ФСБ, без да са свързани по какъвто и да било начин с участие в информационната война.

57 Следва да се отбележи, че във втората преписка с доказателства, изготвена от Европейската служба за външна дейност (ЕСВД), на която се позовава Съветът при въвеждането на критерия по буква „и“, се съдържа извлечение от уебсайта на ФСБ, в което са описани различните дейности, налагащи придобиването на лиценз, като ФСБ прави разграничение между седем типа лицензи.

58 От уебсайта на ФСБ е видно, че лицензите от „тип 1“ са за работа, свързана с ползването на информация, представляваща държавна тайна, лицензите от „тип 2“ са за дейности по създаването на инструменти за защита на информацията, която съдържа информация, представляваща държавна тайна, а лицензите от „тип 3“ са за прилагането на мерки или доставка на услуги в областта на защита на държавните тайни. Тези три типа лицензи представляват лицензи „Държавна тайна“ и се издават съгласно резолюция на правителството на Руската федерация № 333 от 15 април 1995 г. за одобряване на Наредбата относно „издаването на лицензи на предприятията, институциите и организациите за упражняване на дейности, свързани с ползването на информация, представляваща държавна тайна, създаването на инструменти за защита на информацията и прилагане на мерки и/или доставка на услуги за защита на държавната тайна“. Лицензите от „тип 4“ са за регулирани дейности, свързани с инструменти за криптиране (криптографски средства), и се издават съгласно резолюция на правителството на Руската федерация № 313 от 16 април 2012 г. за одобряване на Наредбата относно „издаване на лицензи за дейности, свързани с разработването, произвеждането и разпространението на инструменти за криптиране (криптографски средства), информационни системи и защитени с инструменти за криптиране (криптографски средства) телекомуникационни системи, изпълнение на поръчки, доставка на услуги в областта на криптирането на информация, техническа поддръжка на инструменти за криптиране (криптографски средства) и на информационни системи и защитени с инструменти за криптиране (криптографски средства) телекомуникационни системи“ (наричана по-нататък „Наредба 313“). Лицензите от „тип 5“ са за дейности по разработване, произвеждане, покупко-продажба с оглед на продажба на специални технически средства за секретно придобиване на информация, лицензите от „тип 6“ са за дейности по идентифициране на електронни устройства, разработени за секретно придобиване на информация, а лицензите от „тип 7“ са за дейности по разработване и произвеждане на инструменти за защита на поверителна информация.

59 Освен това обстоятелството, че в Наредба 313, посочена във втората преписка с доказателства, са предвидени 28 различни лицензa от „тип 4“ за дейности, които са свързани с инструменти за криптиране, не е оспорено от Съвета.

60 Следователно, противно на твърдяното от жалбоподателя, от обстоятелството, че критерият по буква „и“ се отнася до образуванията, извършващи стопанска дейност в руския ИТ сектор, които притежават по-специално лиценз, издаден от ФСБ, не може да се изведе извод, че Съветът е счел, че ФСБ издава само един тип лицензи.

61 Освен това следва да се припомни, че прилагането на критерия по буква „и“ не е ограничено само до условието дадено образувание да притежава лиценз от ФСБ, а предполага също така, че това образувание извършва стопанска дейност в руския ИТ сектор. Ето защо обстоятелството, че предприятия, които извършват дейност в други икономически сектори, притежават лиценз, издаден от ФСБ, не е от значение, тъй като критерият по буква „и“ не е насочен към тях.

62 Поради това във връзка с преценката за законосъобразност на критерия по буква „и“ доводът на жалбоподателя, че притежаването на лицензи, издадени от ФСБ, не е ограничено до предприятията, извършващи дейност в ИТ сектора, трябва да се отхвърли като неотносим.

63 Освен това доводът на жалбоподателя, че притежаването на лиценз за криптиране от „тип 4“ не означава задължително и притежаване на лиценз „Държавна тайна“, не е относим, тъй като критерият по буква „и“ ясно предвижда единствено притежаването на лиценз от ФСБ, без значение какъв е неговият тип, и без да е необходимо това да е лиценз „Държавна тайна“.

64 От буквалното тълкуване на критерия по буква „и“ е видно, че критерият е насочен към всички образувания, които осъществяват стопанска дейност в руския ИТ сектор и притежават лиценз, издаден от ФСБ, без значение какъв е типът на лиценза. Това тълкуване не би могло да означава, че приемането на критерия се дължи на неразбиране на лицензионния режим в Русия.

65 Ето защо, противно на твърдяното от жалбоподателя, обстоятелството, че критерият по буква „и“ е насочен към всички типове лицензи, издавани от ФСБ, не означава, че този критерий не е ясен или прецизен.

66 На второ място, жалбоподателят твърди, че критерият по буква „и“ не е достатъчно прецизен, тъй като не се отнася до конкретна дейност на засегнатото лице, както това се изисква от съдебната практика.

67 От една страна, следва да се отбележи, че в точка 81 от решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), на което се позовава жалбоподателят, Съдът е констатирал единствено, че „мярката, предмет на упражнявания от съда на Съюза контрол, [била] целева мярка, която се отнася не до определен икономически сектор, а до индивидуално предприятие поради конкретна твърдяна дейност“. Следователно Съдът е приел за установено единствено, че разглежданата индивидуална ограничителна мярка е приета в приложение на критерий, свързан с дейността на засегнатото лице, и че доводът на Съвета, че съгласно член 215, параграф 1 ДФЕС има право да налага общи икономически санкции или да предприема мерки срещу някои сектори на иранската икономика, е без значение. Тъй като това решение не се отнася до тълкуването на критерий за включване в списъците, то не е относимо в случая.

68 От друга страна, следва да се припомни, че съгласно първото условие на критерия по буква „и“ прилагането на този критерий е ограничено до образуванията, извършващи дейност в конкретен сектор, а именно руския ИТ сектор. Освен това второто условие, предвидено в този критерий, което е свързано с притежаването на лиценз, издаден от ФСБ, включва и упражняването на някои дейности, посочени в точка 58 по-горе, за които са издадени лицензите.

69 Следва да се отбележи също така, че жалбоподателят не уточнява какво има предвид под „конкретна дейност“, и не твърди, че ограничаването на прилагането на критерия по буква „и“ до дейностите, извършвани в руския ИТ сектор, не е достатъчно прецизно.

70 Следователно доводът на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

71 На трето място, жалбоподателят твърди, че притежаването на лиценз е предварително нормативноустановено условие за упражняването на даден вид дейности, от което следвало, че критерият по буква „и“ бил прилаган спрямо законни дейности. От практиката на Общия съд обаче следвало, че едно лице не може да бъде санкционирано за законоустановено задължение, като например задължението за данъци, и че притежаването на лиценз за упражняване на стопанска дейност, по-специално в регулиран сектор, не представлявало достатъчно основание за налагане на индивидуална ограничителна мярка.

72 В това отношение следва да се отбележи, че посочената от жалбоподателя в подкрепа на довода му съдебна практика не се отнася до законосъобразността на критерий за включване в списъците на лица, обхванати от ограничителни мерки, а е насочена към установяване дали Съветът е представил достатъчно доказателства, за да докаже, че жалбоподателите отговарят на условията, предвидени в разглеждания критерий за включване в списъците.

73 Ето защо в цитираните от жалбоподателя решения Общият съд е приел, че от самото плащане на данъци Съветът не може да направи извод, че съответното лице отговаря на критерия за финансова подкрепа на режима на трета държава, доколкото плащането на данъци представлява законово задължение, приложимо за всички данъчнозадължени лица (решения от 9 декември 2014 г., Peftiev/Съвет, T-441/11, непубликувано, EU:T:2014:1041, т. 188, и от 6 октомври 2015 г., Chyzh и др./Съвет, T-276/12, непубликувано, EU:T:2015:748, т. 169). Общият съд също така е постановил, че фактът, че дадено дружество упражнява дейност в регулиран сектор, предполага или връзки с разглеждания режим, което обаче само по себе си не доказва, че дружеството оказва финансова подкрепа на режима (решение от 9 декември 2014 г., Peftiev/Съвет, T-441/11, непубликувано, EU:T:2014:1041, т. 195), или необходимост от разрешителни за внос и износ на оръжия, което не е достатъчно, за да се докаже, че се възползва от разглеждания режим (решение от 27 септември 2017 г., BelTechExport/Съвет, T-765/15, непубликувано, EU:T:2017:669, т. 100).

74 Следователно от цитираните от жалбоподателя решения не може да се направи извод, че Общият съд е приел, че Съветът няма право да предвижда критерий за включване в списъците, съдържащ притежаването на специален лиценз като условие за приемането на ограничителни мерки. Поради това следва да се приеме, че изтъкнатата от жалбоподателя съдебна практика не е относима към преценката на законосъобразността на критерия по буква „и“.

75 Освен това жалбоподателят не обяснява как обстоятелството, че за упражняването на законни дейности в Русия е необходим лиценз от ФСБ, е от значение при преценката за законосъобразността на критерия по буква „и“ с оглед на принципите на предвидимост и на правна сигурност. При всички положения нито Решение 2014/145, нито Регламент № 269/2014 обвързват приемането на ограничителни мерки по отношение на физическите и юридическите лица, образуванията и органите, чиито имена, респективно наименования, са включени в спорните списъци, с условието те да упражняват дейност, която е считана за незаконна в Русия.

76 Поради това, противно на поддържаното от жалбоподателя, обстоятелството, че критерият „и“ се отнася до всеки субект, който притежава лиценз, издаден от ФСБ, независимо дали неговата стопанска дейност е със законен, или незаконен характер, не означава, че критерият не е достатъчно ясен или предвидим.

77 На четвърто място, в изявлението за изменение на жалбата относно третите актове за оставяне в списъците жалбоподателят твърди, че Съветът тълкувал критерия по буква „и“ в смисъл, че му дава право да включи в спорните списъци наименования на дружества, които самостоятелно не притежават с лиценз, издаден от ФСБ, единствено поради факта, че такъв лиценз се притежава от тяхно дъщерно дружество. Жалбоподателят изтъква, че когато става въпрос за сложни корпоративни структури, обхващащи холдингово дружество и множество дъщерни дружества, начинът, по който Съветът тълкува критерия по буква „и“, можел да доведе до положение, при което цялата група от предприятия, и по-специално дъщерните дружества, които не упражняват дейност в съответния сектор или не притежават лиценз, издаден от ФСБ, са потенциален обект на ограничителни мерки единствено поради факта, че едно-единствено образувание в групата притежава съответен лиценз.

78 Най-напред следва да се отбележи, че от формулировката на критерия по буква „и“ е видно, че този критерий е насочен към „юридически лица, образувания и органи“. Следва да се счита обаче, че трите понятия, употребени в критерия по буква „и“, имат различен обхват.

79 Що се отнася до понятието „образувание“, използването на този термин има за цел да се даде възможност за прилагане на критерия по буква „и“ спрямо всяко „образувание“, независимо от неговата правноорганизационна форма.

80 Във връзка с това по време на съдебното заседание жалбоподателят поддържа, позовавайки се на формулировката на критерия по буква „и“ в текста на английски език в частта за „legal persons, entities or bodies“, че този критерий следва да се тълкува като приложим по отношение на „legal persons, legal entities or legal bodies“.

81 Доводът на жалбоподателя обаче, че понятието „образувание“ се отнася само до „правни образувания“, би ограничил това понятие само до „юридическо лице“ и би лишил от полезно действие съдържащото се в критерия по буква „и“ изброяване. Съгласно постоянната съдебна практика обаче, когато една разпоредба от правото на Съюза подлежи на различни тълкувания, предимство трябва да се отдаде на това, което може да запази нейното полезно действие (вж. решение от 29 юни 2023 г., Interfel, C-501/22—C-504/22, EU:C:2023:531, т. 54 и цитираната съдебна практика).

82 Ето защо понятието „образувание“ не съвпада с понятието „юридическо лице“ и трябва да се разглежда като имащо по-широк обхват, така че да може да се приемат ограничителни мерки по отношение на всяко „образувание“, което изпълнява предвидените в критерия по буква „и“ условия, без да е ограничено до различните правноорганизационни структури, които евентуално съществуват в Русия, или до липсата на юридическа правосубектност.

83 Ето защо следва да се приеме, че дружество майка и негово дъщерно дружество, макар от правна гледна точка да са различни субекти, все пак могат да формират едно-единствено образувание в зависимост по-специално от притежавания дял или от интензивността на упражнявания от дружеството майка контрол.

84 Поради това използването на термина „образувание“ в критерия по буква „и“ допуска този критерий да се отнася до група от дружества, която се състои от дружество майка и дъщерни дружества, които то контролира или които не са самостоятелни по отношение на него.

85 В това отношение, както отбелязва Съветът, всяко друго тълкуване на критерия по буква „и“ би засегнало полезното му действие и ефективността на ограничителните мерки, позволявайки на дадено дружество да избегне прилагането на този критерий чрез създаването на дъщерно дружество за придобиването или за притежаването на лиценз от ФСБ.

86 Поради това, в случай че дадено дружество майка притежава или контролира свое дъщерно дружество по такъв начин, че упражнява решаващо влияние върху него, заедно те образуват една група и съответно едно образувание по смисъла на критерия по буква „и“. Ето защо в такъв случай условията на критерия по буква „и“ за включване в списъците на образувание, формирано от дружество майка и негово дъщерно дружество, са изпълнени, когато дъщерното дружество е това, което упражнява дейност в руския ИТ сектор и притежава лиценз, издаден от ФСБ.

87 Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателя, подобно тълкуване е в съответствие с текста на критерия по буква „и“, който следва да се счита за достатъчно ясен и предвидим.

88 Предвид гореизложеното първото оплакване следва да се отхвърли.

По второто оплакване, свързано с нарушение на принципа на пропорционалност

89 Жалбоподателят твърди, че направеното от Съвета буквално тълкуване на критерия по буква „и“ му давало право да санкционира всяко дружество, което извършва дейност в ИТ сектора и притежава лиценз, издаден от ФСБ, без доказана връзка с „руската разузнавателна общност“ или информационната война, което надхвърляло необходимото за постигане на целта, преследвана с налаганите на Руската федерация санкции.

90 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, изисква приложените с разпоредба на правото на Съюза мерки да бъдат в състояние да осъществят легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят необходимото за тяхното постигане (решение от 13 март 2012 г., Melli Bank/Съвет, C-380/09 P, EU:C:2012:137, т. 52; вж. също

решения от 13 септември 2023 г., Венесуела/Съвет, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, т. 99 и цитираната съдебна практика, и от 20 декември 2023 г., Islentyeva/Съвет, T-233/22, EU:T:2023:828, т. 49 и цитираната съдебна практика.

91 Освен това, що се отнася до съдебния контрол за спазването на принципа на пропорционалност, съгласно съдебната практика, на законодателя на Съюза следва да се признае широко право на преценка в областите, които предполагат той да направи избор от политическо, икономическо и социално естество и в които е призван да извършва комплексни преценки. Така единствено явно неподходящият характер на приета в тези области мярка с оглед на целта, която компетентната институция възнамерява да постигне, може да засегне законосъобразността на такава мярка (вж. решения от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 120 и цитираната съдебна практика, и от 1 март 2016 г., National Iranian Oil Company/Съвет, C-440/14 P, EU:C:2016:128, т. 77; вж. също решение от 13 септември 2023 г., Венесуела/Съвет, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, т. 100 и цитираната съдебна практика).

92 На първо място, що се отнася до преследваните с въвеждането на критерия по буква „и“ цели, следва да се припомни, че съгласно съображение 2 от Решение 2023/1218 „Съюзът остава непоколебим в подкрепата си за суверенитета и териториалната цялост на Украйна“. Съгласно съображение 3 от това решение, в заключенията си от 23 март 2023 г. Европейският съвет „изтъкна отново, че Съюзът остава ангажиран с поддържането и увеличаването на колективния натиск върху [Руската федерация], включително чрез евентуални допълнителни ограничителни мерки“. От съображение 5 от Решение 2023/1218 следва също, че „Съветът […] прецени, че информационната война представлява ключово средство, чрез което [Руската федерация] провежда агресивната си война срещу Украйна и извършва груби нарушения на международното право и принципите на Устава на Организацията на обединените нации“.

93 Освен това, както е посочено в съображение 2 от Регламент 2023/1215, Съветът е приел Решение 2023/1218, с което се въвежда критерият по буква „и“, „в отговор на информационната война, предприета от [Руската федерация] за целите на провеждането на агресивната ѝ война срещу Украйна“.

94 За манипулирането на информацията от страна на Руската федерация в агресивната ѝ война срещу Украйна и неговата роля свидетелстват голям брой документи и публикации, съдържащи се във втората преписка с доказателства. Тази роля е изведена на преден план и в множество доклади, приложени към писмената защита, сред които са докладът от 2022 г. за дейността на ЕСВД във връзка с борбата срещу чуждестранното манипулиране на информация и вмешателство, публикуван на 2 февруари 2023 г., първият доклад на ЕСВД от февруари 2023 г. във връзка със заплахите за чуждестранно манипулиране на информация и вмешателство, както и докладът на ЕСВД и на Агенцията на Европейския съюз за киберсигурност (ENISA) от декември 2022 г., озаглавен „Foreign Information Manipulation and Interference (FIMI) and Cybersecurity — Threat landscape“ (Чуждестранно манипулиране на информация и вмешателство, киберсигурност — Заплахи).

95 Доколкото пропагандата и дезинформационните кампании могат да разклатят стълбовете на демократичните общества и са неразделна част от модерния военен арсенал, разглежданите ограничителни мерки се вписват и в преследването от Съюза на целите,

по-специално за опазване на мира, които са му възложени с член 3, параграфи 1 и 5 ДЕС (вж. в този смисъл решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 162).

96 На второ място, следва да се отбележи, че водената от Руската федерация информационна война се организира от руските служби за сигурност в рамките на дезинформационни кампании в интернет, по-специално чрез социалните мрежи или чрез кибератаки.

97 В това отношение, от една страна, следва да се отбележи, че голям брой документи, които са приложени към писмената защита и към изявлението при встъпване на Кралство Нидерландия, свидетелстват за участието на руските служби за сигурност, по-специално на Главна дирекция „Разузнаване“ (ГРУ), ФСБ и Службата за външно разузнаване (СВР), в кибероперации по дезинформация, намеса и дестабилизация, провеждани извън Русия. Освен това голям брой документи, съдържащи се във втората преписка с доказателства, разкриват начина, по който ФСБ участва във водената от руските власти информационна война.

98 От друга страна, в съображение 5 от Решение 2023/1218 Съветът констатира, че „[д]ружествата в сектора на информационните технологии […] предоставят критични технологии и софтуер на руската разузнавателна общност“ и притежават лиценз, издаден от ФСБ, или специален лиценз за „оръжия и военно оборудване“.

99 В това отношение голям брой документи, представени от Съвета и Кралство Нидерландия, установяват, че при провеждането на своите действия в информационната война руските служби за сигурност се подпомагат от частни руски предприятия, които упражняват дейност в ИТ сектора, и по-специално в сектора на информационните технологии и киберсигурността. Например документите разкриват, че предприятия от този сектор извършват научноизследователска и развойна дейност за руските разузнавателни служби или им предоставят технологии, както и помощ за наемане на работа.

100 Следва да се отбележи, че жалбоподателят оспорва единствено две приложения към писмената защита, като твърди, че те не са достатъчни, за да се докаже, че руските ИТ дружества, от една страна, предоставят подкрепа за научноизследователска и развойна дейност на руските служби за сигурност, а от друга страна, организират конкурси и конференции, за да улеснят наемането на персонал от тези служби.

101 Следва да се констатира обаче, подобно на Съвета, че съдържанието на двете приложения се потвърждава от голям брой други доказателства, приложени към писмената защита и към изявлението за встъпване на Кралство Нидерландия, които не са оспорени от жалбоподателя. Освен това по време на съдебното заседание жалбоподателят посочва, че някои руски предприятия от ИТ сектора оказват подкрепа на руските служби за сигурност.

102 Следователно Съветът правилно е обосновал с тези доказателства твърдението за наличието на връзка между руския ИТ сектор и руските служби за сигурност.

103 Ето защо критерият по буква „и“, в частта, която се отнася до юридически лица, образувания или органи, извършващи дейност в руския ИТ сектор, които притежават лиценз, издаден от ФСБ, или лиценз за „оръжия и военно оборудване“, може да ограничи капацитета на Руската федерация за провеждане на водената от нея информационна война, тъй като тези юридически лица, образувания или органи, поради факта, че са свързани с

руските служби за сигурност, пряко или непряко засилват способността на руското правителство за провеждане на неговите действия и политики за подкопаване на териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна.

104 Следователно критерият по буква „и“ е съгласуван с преследваната цел да се увеличи натискът върху руските власти, и по смисъла на цитираната в точка 91 по-горе съдебна практика не може да се счита за явно неподходящ с оглед на целта.

105 Освен това поради продължаващото, а дори влошаващото се положение в Украйна Съветът е преценил, че трябва да се разшири кръгът от лица, спрямо които се прилагат ограничителни мерки, като се въведе критерият по буква „и“, за да се увеличи натискът върху правителството на Руската федерация и се отслаби капацитетът на Русия за провеждане на информационна война. Този подход, основан на постепенно ограничаване на правата в зависимост от ефективността на мерките, показва, че последните са пропорционални (вж. по аналогия решения от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 126, от 25 януари 2017 г., Almaz-Antey Air and Space Defence/Съвет, T-255/15, непубликувано, EU:T:2017:25, т. 104, и от 20 ноември 2024 г., Uss/Съвет, T-571/23, непубликувано, EU:T:2024:839, т. 78).

106 Критерият по буква „и“ се явява необходим, за да се увеличи натискът върху руските власти да прекратят политиките си, дестабилизиращи Украйна, които се осъществяват по-специално посредством информационна война, както и военната агресия на Русия. Поради това критерият по буква „и“ не се явява непропорционален с оглед на преследваните цели.

107 Този извод не се оборва от доводите на жалбоподателя.

108 Жалбоподателят твърди, че критерият по буква „и“ може да се счита за съвместим с принципа на пропорционалност единствено ако се тълкува с оглед на целите, обосновали въвеждането му, които са предвидени в съображение 5 от Решение 2023/1218 и съображение 2 от Регламент 2023/1215. Наличието на достатъчна връзка между критерия по буква „и“ и тези цели изисквало да се докаже, от една страна, че образуванията, извършващи дейност в ИТ сектора, притежават лиценз, издаден от ФСБ, който им дава право да обработват информация с ниво на сигурност „Държавна тайна“, или лиценз за „оръжия и военно оборудване“, а от друга страна, да разработват технологии и софтуер за „руската разузнавателна общност“ и дейността им да включва участие във водената от Руската федерация информационна война.

109 На първо място, жалбоподателят твърди, че критерият по буква „и“ трябва да се тълкува като обхващащ единствено образуванията, които участват ефективно в информационната война, водена от Руската федерация.

110 От една страна, следва да се приеме, че тълкуване на критерия по буква „и“ в смисъл, че този критерий трябва да се прилага единствено по отношение на образувания, които действително разработват технологии за руските разузнавателни служби или участват в информационната война, би имало за последица лишаването му от всякакво полезно действие.

111 В това отношение е важно да се отбележи, че обстановката на конфликт между Руската федерация и Украйна на практика прави особено трудни достъпа до някои източници, изричното посочване на първичния източник на дадена информация и евентуалното събиране на свидетелства от страна на лица, които са съгласни да бъдат идентифицирани. Така следващите от това затруднения при разследването могат да създадат пречки за представянето на точни доказателства и обективна информация (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 116 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 60).

112 По своята същност обаче сътрудничеството на руските ИТ дружества с руските разузнавателни служби за провеждане на дезинформационни кампании е секретно. Ето защо на практика за Съвета би било изключително трудно, дори невъзможно, да представи доказателства за подобно сътрудничество.

113 В това отношение във втората преписка с доказателства, която се състои от работен документ на ЕСВД, изготвен за целите на въвеждането на критерия по буква „и“, ЕСВД посочва, че с оглед на секретния характер на дейностите, извършвани от образуванията, които притежават лиценз, издаден от ФСБ, или лиценз за „оръжия и военно оборудване“, „[н]аличната информация „open source“ често [беш]е недостатъчна за изграждането на директна връзка между тези дружества и руските разузнавателни служби, с изключение на един-единствен публично достъпен документ, който потвърди, че дружествата притежават [такъв] лиценз“.

114 От друга страна, следва да се припомни, че целта на ограничителните мерки на основание на критерия по буква „и“ е да се увеличи натискът върху Руската федерация, като се ограничи способността ѝ да води информационната си война, която е неразделна част от агресивната ѝ война срещу Украйна.

115 За тази цел критерият по буква „и“ обективно е насочен към образуванията, упражняващи дейност в ИТ сектора, които, дори да не са пряко свързани с водената от Руската федерация информационна война, все пак биха могли да я подпомогнат, като предоставят на руските служби за сигурност технологии, които им позволяват да провеждат дезинформационните си кампании.

116 В рамките на широката свобода на преценка, с която разполага Съветът, той е имал основание да счете, че въвеждането на критерия по буква „и“ допринася за постигане на целта за увеличаване на натиска върху правителството на Руската федерация, тъй като този критерий подкопава способността на подобни образувания да оказват подкрепа на руските служби за сигурност, и съответно отслабва капацитета на руските служби за сигурност да водят информационната си война.

117 В това отношение Съветът не е длъжен да представя доказателства, че ограничителните мерки имат такова действие, а само, че вероятно биха породили такова действие (вж. в този смисъл решения от 25 юни 2020 г., VTB Bank/Съвет, C-729/18 P, непубликувано, EU:C:2020:499, т. 66, и от 20 ноември 2024 г., Uss/Съвет, T-571/23, непубликувано, EU:T:2024:839, т. 83).

118 Следователно това, че критерият по буква „и“ не налага задължение за Съвета да установи ефективно участие на засегнатото образувание в информационната война, не го прави очевидно неподходящ с оглед на преследваната с Решение 2023/1218 и Регламент 2023/1215 цел и поради това не може да се счита за непропорционален.

119 На второ място, жалбоподателят твърди, че направеното от Съвета тълкуване на критерия е непропорционално, тъй като въз основа на притежаването на лиценз, издаден от ФСБ, се презумира съществуването на връзка между, от една страна, посочените образувания и от друга страна, руските служби за сигурност или информационната война.

120 Първо, следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че направеното от Съвета тълкуване на критерия по буква „и“ е непропорционално, тъй като притежаването на лиценз, издаден от ФСБ, не означавало, че притежателят на такъв лиценз разработва технологии, които са предназначени за руските служби за сигурност, или че участва в информационната война.

121 Всъщност, както бе посочено в точка 118 по-горе, обстоятелството, че критерият по буква „и“ не изисква действително участие на съответното образувание в информационната война, не го прави непропорционален с оглед на целта, преследвана с Решение 2023/1218 и с Регламент 2023/1215.

122 В това отношение следователно не е от значение посоченото в експертния доклад, представен от жалбоподателя в приложение C.5 към репликата, че притежаването на който и да е тип лиценз, в това число лиценз „Държавна тайна“, не предполагало активна работа с тайните служби или ФСБ, нито активно участие в информационната война.

123 Освен това следва да се констатира, че приложеният към репликата експертен доклад е изготвен от руска адвокатска кантора по искане на жалбоподателя.

124 Съгласно постоянната съдебна практика обаче дейността на съдилищата на Съюза се ръководи от принципа на свободна преценка на доказателствата и единственият критерий за преценка на силата на представените доказателства е тяхната достоверност. За да се прецени доказателствената сила на даден документ, следва да се провери правдоподобността на съдържащата се в него информация, като се отчетат по-специално произходът на документа, обстоятелствата по съставянето му и неговият адресат и се прецени дали предвид съдържанието си той изглежда логичен и достоверен (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 114 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 58 и цитираната съдебна практика).

125 Поради това, подобно на Съвета, следва да се приеме, че тъй като експертният доклад е изготвен за целите на защитата на жалбоподателя в настоящото производство, той разполага с ограничена доказателствена стойност (вж. по аналогия решение от 21 февруари 2018 г., Klyuyev/Съвет, T-731/15, EU:T:2018:90, т. 124).

126 Освен това следва да се припомни, че руските образувания от ИТ сектора трябва да притежават лиценз, издаден от ФСБ, за да упражняват дейността си, което жалбоподателят не оспорва.

127 Съветът посочва, че като се отчита целта за отслабване на способността на руските служби за сигурност да водят информационна война, критерият по буква „и“ е насочен към образуванията в руския ИТ сектор, притежаващи лиценз от ФСБ, които работят с руските служби за сигурност или са зависими от ФСБ, която може да ги мобилизира в подкрепа на дейности на службите, по-специално за провеждане на дезинформационни кампании.

128 Следва да се отбележи, че в контекста на информационната война, водена от Руската федерация, обстоятелството, че именно ФСБ, която е разузнавателна служба, издава лицензите на руските предприятия от ИТ сектора, е доказателство, което е от значение. В това отношение няколко документа, приложени към писмената защита, които не са оспорени от жалбоподателя, свидетелстват за това, че ФСБ е способна да мобилизира в своя подкрепа руските ИТ предприятия. Например в доклад, озаглавен „Kaspersky and Beyond. Understanding Russia's Approach to Cyber-Enabled Economic Warfare“ (Kaspersky и отвъд. Как да се разбира подходът на Русия към икономическата кибервойна), публикуван през юни 2018 г. от Foundation for Defense of Democracies и представен в приложение B.18 към писмената защита, се обяснява по-специално, че „ФСБ може да поиска от всяко образувание в Русия, което осъществява какъвто и да е вид стопанска дейност в сектора на телекомуникациите, да подпомогне операциите на службата“.

129 Освен това според доклад, озаглавен „Don't Underestimate Economic Side of Russia's Cyber Warfare“ (Не подценявайте икономическия аспект на руската кибервойна), публикуван на 25 юни 2018 г. на уебсайта „thecypherbrief.com“ и представен в приложение B.25 към писмената защита, „[н]еслучайно руската правна уредба определя [ФСБ] за органа, който издава лицензи за дейности по криптиране“, и „[п]о своя замисъл законовите и подзаконовите актове, които регулират информационните системи, телекомуникациите и криптирането, предоставят на Кремъл и неговите служби за сигурност инструменти да укрепят властта си вътре в страната, както и да провеждат агресивни действия в чужбина“.

130 По същия начин в публикация със заглавие „This $500 million russian cyber mogul planned to take his company public — Then America accused it of hacking for Putin's spies“ (Докато руският магнат от ИТ сектора, оценен на 500 милиона долара, смяташе да изведе компанията си на борсата, САЩ го обвиниха в пиратство в полза на шпионите на Путин), публикувана на 18 август 2021 г. на уебсайта „forbes.com“, представена в приложение N.1 към изявлението при встъпване на Кралство Нидерландия, се сочи, че „[з]а руските предприятия в кибернетичното пространство няма друг вариант, освен да се подчинят на заповедите на правителството и неговите сили за сигурност“, както и че „[в] това пространство е невъзможно да се работи[,] без да се поддържат връзки с руските служби за сигурност“.

131 Поради това следва да се приеме, че тъй като руските образувания в ИТ сектора са зависими от ФСБ при упражняването на дейността си, съответно ФСБ разполага със средство за оказване на натиск, което дава възможност те да бъдат мобилизирани в подкрепа на руските служби за сигурност, по-специално при провеждането на информационната война.

132 Като се позовава на представения в приложение C.5 към репликата експертен доклад, жалбоподателят твърди, че условията за лицензиране не давали право на ФСБ да налага на ИТ предприятията задължение за сътрудничество или подкрепа на Службата.

133 Следва да се отбележи обаче, че Съветът не е твърдял, че съществува нормативноустановено задължение, което дава право на ФСБ да изисква от руските ИТ предприятия, които следва да придобият лиценз, да му сътрудничат. Съветът се позовава на възможността ФСБ да упражни натиск върху тези предприятия, предвид съществуващата връзка между ИТ сектора и руските служби за сигурност, както и предвид отношенията на зависимост, произтичащи от задължението на предприятията от този сектор да притежават лиценз от ФСБ, за да упражняват дейността си.

134 Освен това Съветът посочва, че зависимостта на предприятията от руския пазар и от руското правителство се подсилва от обстоятелството, че тези предприятия ползват руски стандарти за своите инструменти за криптиране, които са подозрителни в чужбина и ги правят ненадеждни на чуждестранния пазар. Според Съвета по този начин руските ИТ дружества биват изолирани от световния пазар, което ги прави още по-зависими от руския пазар и от руското правителство.

135 В това отношение Съветът се позовава по-специално на публикация от 14 септември 2021 г. в уебсайта „coindesk.com“, представена в приложение B.26 към писмената защита, със заглавие „Russia’s FSB Is Making Life Harder for Blockchain“ (ФСБ на Русия прави сложен живота на blockchain (блокова верига). В публикацията е посочено, че руските предприятия, които използват технологията на „блоковата верига“, са длъжни да притежават сертификат от ФСБ за своите криптографски средства и да използват руските стандарти за криптографски средства, които се считат за подозрителни в чужбина.

136 Жалбоподателят твърди единствено, че това приложение се отнася само до конкретен сектор, а именно сектора, в който се използва технологията на „блоковата верига“.

137 Посоченият довод обаче не може да постави под въпрос относимостта на приложението, доколкото то представлява нагледен пример за зависимостта от руските власти, и по-специално от ФСБ, на руските ИТ предприятия, използващи инструменти за криптиране.

138 Второ, жалбоподателят твърди, че само един от 28-те лиценза от „тип 4“, издадени на основание Наредба 313 за дейности, свързани с криптиране, позволява разработването на инструменти за криптиране. Жалбоподателят поддържа, че за да е в съответствие с целта, посочена в съображение 5 от Решение 2023/1218 и Регламент 2023/1215, критерият по буква „и“ трябвало да бъде насочен само към предприятия от руския ИТ сектор, които притежават именно такъв лиценз, тъй като единствено те могат да снабдят руските служби за сигурност със софтуер за криптиране.

139 В това отношение следва да се припомни, че целта на критерия по буква „и“ е да се отслаби способността на руските служби за сигурност да водят информационната война, като се приемат ограничителни мерки спрямо предприятията от ИТ сектора, които биха могли да ги подпомагат. Противно на поддържаното от жалбоподателя обаче, тази подкрепа не се ограничава до предоставяне на софтуер за криптиране, а обхваща също предоставяне на други технологии или технически инструменти.

140 Жалбоподателят не посочва обаче защо дадено предприятие от ИТ сектора, притежаващо лиценз от „тип 4“ въз основа на Наредба 313, който му дава право например да разработва или да произвежда информационни или телекомуникационни системи чрез използване на

инструменти за криптиране, или да модернизира, свързва, инсталира, настройва или отстранява дефекти в инструменти за криптиране, не би могло да окаже подкрепа на руските служби за сигурност при провеждането на информационната война.

141 Противно на твърдяното от жалбоподателя, способността на ФСБ да оказва натиск върху руските образувания от ИТ сектора, не зависи от типа на притежавания от тях лиценз.

142 Следователно предоставените от жалбоподателя разяснения относно различните типове лицензи, издавани от ФСБ, и относно разграничението между лицензите от „тип 4“, които се отнасят до дейности по криптиране, и лицензите от типа „Държавна тайна“, не са от значение. Това се отнася и до съображенията, съдържащи се в приложения към репликата експертен доклад, съгласно които лицензите, издавани от ФСБ, не се издават с цел сътрудничество с тази служба.

143 Следователно предвиденото в критерия по буква „и“ условие за притежаването на лиценз, издаден от ФСБ, или на лиценз за „оръжия и военно оборудване“, в частта, в която се допуска прилагането му не само спрямо образуванията от руския ИТ сектор, участващи ефективно в информационната война, но и спрямо тези, които биха могли да бъдат мобилизирани в подкрепа на руските служби за сигурност, е подходящо и необходимо за постигането на преследваната с критерия цел, припомнена в точка 114 по-горе, да се отслаби способността на Руската федерация да води информационната война.

144 Поради това второто оплакване следва да се отхвърли.

По третото оплакване, свързано с непропорционално засягане на свободата на стопанска инициатива

145 Жалбоподателят твърди, че санкционирането на всички руски ИТ дружества заради това, че са задължени да притежават лиценз от ФСБ, за да упражняват дейността си, непропорционално засяга свободата на стопанска инициатива, прогласена с член 16 от Хартата.

146 Съгласно член 16 от Хартата „[с]вободата на стопанската инициатива се признава в съответствие с правото на Съюза и с националните законодателства и практики“.

147 Съгласно постоянната съдебна практика, подобно на други основни права, свободата на стопанска инициатива не е абсолютна и упражняването ѝ може да се ограничава, когато това е обосновано поради следваните от Съюза цели от общ интерес, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните цели от общ интерес и не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираните права (вж. решения от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 148 и цитираната съдебна практика, и от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 220).

148 Съдът по-специално е постановил, че с оглед на текста на член 16 от Хартата, който се различава от този на останалите основни свободи, прогласени в дял II от нея, като същевременно е близък до текста на някои разпоредби от дял IV от същата харта, свободата на стопанска инициатива може да бъде предмет на многобройни видове намеса на публичната власт, които са в състояние да въведат, в общ интерес, ограничения за

упражняването на икономическата дейност (вж. решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 123 и цитираната съдебна практика).

149 Ограничителните мерки по дефиниция имат последици, засягащи по-специално свободното осъществяване на стопанска дейност, като така причиняват вреди на лица, които по никакъв начин не са отговорни за положението, довело до приемането на санкциите. По аргумент на по-силното основание такива са последиците от целеви ограничителни мерки за визираните с тях образувания (вж. решения от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 149 и цитираната съдебна практика, и от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 221).

150 Макар да е вярно, че ограничителни мерки, основани на критерий като разглеждания в случая, безспорно ограничават правата, с които жалбоподателят се ползва по силата на член 16 от Хартата, все пак спрямо свободата на стопанска инициатива, която жалбоподателят изтъква, могат да се налагат ограничения при условията, посочени в член 52, параграф 1 от Хартата. В това отношение трябва да се припомни, че съгласно член 52, параграф 1 от Хартата, от една страна, „[в]сяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от […] Харта[та], трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи“ и от друга страна, „[п]ри спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“. Следователно, за да съответства на правото на Съюза, ограничението на упражняването на разглежданите основни права трябва да отговаря на три условия. Първо, ограничението трябва да бъде предвидено в закон. С други думи, за въпросната мярка трябва да е налице правно основание. Второ, ограничението трябва да следва цел от общ интерес, призната от Съюза като такава. Трето, ограничението не трябва да бъде прекомерно. От една страна, то трябва да бъде необходимо и пропорционално на преследваната цел. От друга страна, не трябва да се засяга „основното съдържание“, т.е. същността на разглежданото право или свобода (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 13 септември 2018 г., Gazprom Neft/Съвет, T-735/14 и T-799/14, EU:T:2018:548, т. 160—163 и цитираната съдебна практика).

151 Следва да се отбележи обаче, че тези условия са изпълнени в случая.

152 Първо, след като приемането на ограничителни мерки въз основа на критерия по буква „и“ е предвидено в съответните разпоредби от Решение 2014/145 и Регламент № 269/2014, произтичащото от прилагането на този критерий ограничаване на свободата на стопанска инициатива е предвидено в закона.

153 Второ, следва да се припомни, че критерият по буква „и“ преследва признати от Съюза цели от общ интерес, което може да оправдае подобно ограничаване. Всъщност този критерий има за цел да увеличи натиска върху Руската федерация чрез противодействие на предприетата от нея информационна война като част от агресивната ѝ война срещу Украйна и да отслаби способността на руските служби за сигурност да провеждат дезинформационни кампании, чрез включване на образуванията, които може да им сътрудничат. С оглед на това критерият по буква „и“ е в съответствие с целите за защита на териториалната цялост, суверенитета и независимостта на Украйна, както и за насърчаване на мирното уреждане на кризата в тази страна, които са част от по-широката

цел да се поддържат мирът и международната сигурност, в съответствие с прогласените в член 21 ДЕС цели на външната дейност на Съюза, както и с целите и принципите на Устава на Организацията на обединените нации, а това може да оправдае отрицателните последици, дори съществени, за някои оператори (вж. в този смисъл решения от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 150, от 25 юни 2020 г., Vnesheconombank/Съвет, C-731/18 P, непубликувано, EU:C:2020:500, т. 87, и от 29 май 2024 г., Vinokurov/Съвет, T-302/22, непубликувано, EU:T:2024:325, т. 197). Ето защо критерият по буква „и“ е част от реакцията на Съюза — с мирните средства, с които той разполага, и с оглед на постигането на посочените в член 3, параграф 5 ДЕС цели — на агресия, нарушаваща член 2, параграф 4 от Устава на Организацията на обединените нации, и следователно на нарушение erga omnes на задълженията, наложени от международното право (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 164).

154 Трето, предвид първостепенното значение на тези цели, Съветът е имал право да приеме, че намесата в свободата на стопанска инициатива вследствие на прилагането на критерия по буква „и“ е подходяща и необходима за увеличаване на натиска върху Руската федерация, без с това да надхвърля свободата си на преценка. Следователно с оглед на преследваните цели подобно вмешателство не може да се счита за прекомерна и нетърпима намеса, която би накърнила самата същност на свободата на стопанска инициатива на предприятията, засегнати от този критерий. На практика посочените мерки не пречат на руските предприятия от ИТ сектора да упражняват търговската си дейност.

155 Поради това не може да се приеме, че критерият по буква „и“ непропорционално засяга свободата на стопанска инициатива.

156 Следователно третото оплакване следва да се отхвърли, а оттам и първото основание в своята цялост.

По второто основание, свързано с нарушение на правото на ефективни правни средства за защита и на задължението за мотивиране

157 В жалбата и в първото си изявление за изменение жалбоподателят твърди, че мотивите за включването на наименованието му в спорните списъци, съдържащи се в първоначалните актове, както и в първите и вторите актове за оставяне в списъците не са достатъчно прецизни и конкретни, доколкото само възпроизвеждат критерия за включване в списъците, без да съдържат информация относно индивидуалното положение на жалбоподателя. Съветът изложил само общи и шаблонни мотиви, които, с изключение на едно дружество, били еднакви за всички дружества, чиито наименования са включени в спорните списъци въз основа на критерия по буква „и“.

158 От една страна, съгласно постоянната съдебна практика правото на ефективна съдебна защита, което е предвидено в член 47 от Хартата, изисква заинтересуваното лице да може да се запознае с мотивите за взетото по отношение на него решение посредством прочита на самото решение или чрез съобщаване на тези мотиви по негово искане (вж. решения от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 100 и цитираната съдебна практика, и от 13 септември 2018 г., Sberbank of Russia/Съвет, T-732/14, EU:T:2018:541, т. 112 и цитираната съдебна практика).

159 От друга страна, съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава съответния акт, така че заинтересованите лица да могат да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да преценят дали е обоснована, а компетентният съд да може да упражни контрол върху акта (вж. решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 50 и цитираната съдебна практика, от 22 април 2021 г., Съвет/РКК, C-46/19 P, EU:C:2021:316, т. 47 и цитираната съдебна практика, и от 4 септември 2024 г., Шамалов/Conseil, T-651/22, непубликувано, EU:T:2024:576, т. 37).

160 Изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. По-конкретно, не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, нито да съдържат подробен отговор на съображенията, формулирани от заинтересованото лице при консултациите с него преди приемането на акта, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правните норми, уреждащи съответната материя. Следователно уреждащият акт е достатъчно мотивиран, щом е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 53 и 54 и цитираната съдебна практика, от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 122, и от 15 ноември 2023 г., ОТ/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 64).

161 Освен това в съдебната практика се уточнява, че мотивите към акт на Съвета, с който се налага ограничителна мярка, трябва да разкриват не само правното основание на тази мярка, но и специфичните и конкретни причини, поради които при упражняване на оперативната си самостоятелност Съветът приема, че спрямо съответното лице следва да се вземе такава мярка (вж. решения от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 105 и цитираната съдебна практика, и от 15 ноември 2023 г., ОТ/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 66).

162 Мотивите за мярка замразяване на активи по принцип не могат да имат само обща и шаблонна формулировка, а напротив, трябва да указват специфичните и конкретните причини, поради които Съветът смята, че релевантната правна уредба е приложима към заинтересованото лице (вж. решения от 15 септември 2016 г., Yanukovych/Съвет, T-346/14, EU:T:2016:497, т. 79 и цитираната съдебна практика, и от 30 януари 2019 г., Stavytskyi/Съвет, T-290/17, EU:T:2019:37, т. 47).

163 Освен това следва да се припомни, че предвиденото в член 296 ДФЕС задължение за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за правилността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт. Всъщност мотивите на едно решение представляват формален израз на съображенията, на които се основава това решение. Ако съображенията са неправилни, се засяга материалната законосъобразност на решението, а не мотивите му, които може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения. Ето защо оплакванията и доводите, с които се оспорва обосноваността на акта, са ирелевантни, когато като основание за отмяна се изтъква липса или непълнота на мотивите (вж.

решения от 18 юни 2015 г., Ipatau/Съвет, C-535/14 P, EU:C:2015:407, т. 37 и цитираната съдебна практика, и от 30 ноември 2022 г., PKK/Съвет, T-316/14 RENV и T-148/19, EU:T:2022:727, т. 234 и цитираната съдебна практика).

164 Най-напред, следва да се констатира, че изтъкнатите от жалбоподателя доводи в репликата, с които се оспорва точността на изложените в мотивите фактически обстоятелства, на практика се отнасят до обосноваността на мотивите за включване в списъците. Поради това тези доводи следва да се отхвърлят като ирелевантни за настоящото основание и да бъдат разгледани в рамките на третото основание.

165 На първо място, следва да се отбележи, подобно на Съвета, че жалбоподателят не твърди, че не е могъл да разбере основанията за включване на наименованието му в първоначалните актове, както и в първите и вторите актове за оставяне в списъците.

166 На второ място, жалбоподателят не твърди, че не е бил запознат с контекста, в който са приети тези актове, и с целите, които те си поставят, а именно, както това е видно от съображенията към решение 2023/1218 и Регламент 2023/1215, увеличаване на натиска върху Руската федерация чрез приемане на ограничителни мерки в отговор на информационната война, предприета от Русия за целите на провеждането на агресивната ѝ война срещу Украйна.

167 Трето, от прочита на мотивите към първоначалните актове, както и към първите и вторите актове за оставяне в списъците, цитирани в точка 8 по-горе, е достатъчно ясно, че Съветът е включил и оставил наименованието на жалбоподателя в спорните списъци въз основа на критерия по буква „и“, което жалбоподателят не оспорва.

168 В това отношение, противно на твърдяното от жалбоподателя, следва да се отбележи, че в посочените мотиви Съветът не се ограничава само до възпроизвеждане на текста на критерия по буква „и“. Всъщност посочването, че жалбоподателят е образувание, извършващо дейност в руския ИТ сектор, с лиценз, предоставен от ФСБ, представлява информация относно индивидуалното положение на жалбоподателя.

169 На четвърто място, що се отнася до твърденията за шаблонни мотиви, следва да се отбележи, че макар изложените съображения в мотивите към първоначалните актове, както и към първите и вторите актове за оставяне в списъците да са същите като тези за прилагането на ограничителните мерки спрямо останалите субекти от спорните списъци, все пак с тях се описва конкретното положение на жалбоподателя, който — на същото основание като останалите руски образувания от ИТ сектора — притежава лиценз, издаден от ФСБ (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 115, от 15 септември 2016 г., Yanukovych/Conseil, T-346/14, EU:T:2016:497, т. 82, и от 30 януари 2019 г., Stavytskyi/Съвет, T-290/17, EU:T:2019:37, т. 56).

170 Поради това, противно на твърдяното от жалбоподателя, обстоятелството, че наименованията на останалите образувания, които отговарят на условията на критерия по буква „и“, са включени в спорните списъци с мотиви, сходни на тези за включване на неговото наименование, не означава, че мотивите към първоначалните актове, както и към първите и вторите актове за оставяне в списъците не са свързани и с неговото индивидуално положение.

171 Поради това от мотивите към първоначалните актове, както и към първите и вторите актове за оставяне в списъците е видно, че специфичните и конкретни причини, поради които Съветът е включил и оставил наименованието на жалбоподателя в спорните списъци, са посочени достатъчно ясно и прецизно, за да може жалбоподателят да ги разбере, а Общият съд — да упражни своя контрол в това отношение.

172 Следователно второто основание следва да се отхвърли.

По третото основание, свързано с явни грешки в преценката

173 Най-напред, следва да се отбележи, че третото основание трябва да се разглежда като свързано с грешки в преценката, а не с явни грешки в преценката. Всъщност, макар наистина Съветът да разполага с известно право на преценка, за да прецени във всеки конкретен случай дали са изпълнени правните критерии, на които се основават разглежданите ограничителни мерки, съдилищата на Съюза са длъжни да осигурят контрол за законосъобразност на всички актове на Съюза, който по принцип е пълен (вж. решение от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 31 и цитираната съдебна практика).

174 Ефективността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата, изисква по-специално съдът на Съюза да се увери, че решението, с което са приети или оставени в сила ограничителни мерки и което придобива индивидуален характер за съответното лице или образувание, почива на достатъчно солидна фактическа база. Това предполага проверка на твърдените фактически обстоятелства, съдържащи се в изложението на мотивите, което е в основата на това решение, така че съдебният контрол да не се свежда до преценка на абстрактната вероятност на посочените мотиви, а да включи въпроса дали тези мотиви или поне онзи от тях, считан сам по себе си за достатъчен да обоснове същото това решение, са подкрепени с доказателства (вж. решения от 19 декември 2018 г., Azarov/Съвет, C-530/17 P, EU:C:2018:1031, т. 22 и цитираната съдебна практика, от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 122 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 32 и цитираната съдебна практика).

175 При тази преценка доказателствата и данните не трябва да се разглеждат отделно, а в своя контекст. Всъщност Съветът изпълнява възложената му тежест на доказване, ако представи пред съда на Съюза съвкупност от достатъчно конкретни, точни и съгласувани улики, които дават възможност да се установи, че лицето или образуването, на което е наложена мярка, изпълнява условията на приложения критерий към датата на приемане на спорните актове (вж. в този смисъл решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 124 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 33 и цитираната съдебна практика).

176 Именно компетентният орган на Съюза следва в случай на оспорване да установи основателността на мотивите, приети срещу засегнатото лице или образувание, а не това лице или образувание да представя отрицателни доказателства относно липсата на основателност на тези мотиви (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 123 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 34 и цитираната съдебна практика).

177 За да обоснове оставянето на името, респективно наименованието, на дадено лице в разглеждания списък, на Съвета не е забранено да се позове на същите доказателства като тези, обосновали първоначалното включване, повторното включване или предходното оставяне на името, респективно наименованието, на засегнатото лице или образувание в списъка, стига, от една страна, да няма промяна в основанията за включване и от друга страна, контекстът да не се е променил толкова, че тези доказателства вече да не са актуални (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 169 и цитираната съдебна практика, и от 29 май 2024 г., Белавиа/Съвет, T-116/22, EU:T:2024:334, т. 77 и цитираната съдебна практика). Във връзка с това промяната на контекста включва, от една страна, вземането предвид на положението в държавата, по отношение на която е установена системата от ограничителни мерки, както и на конкретното положение на засегнатото лице и от друга страна, всички релевантни обстоятелства, и по-специално непостигането на целите, преследвани с ограничителните мерки (вж. решение от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 37 и цитираната съдебна практика).

178 Освен това следва да се подчертае, че трябва да се вземе предвид контекстът на разглежданите мерки и да се съобрази изискваната от Съвета степен на доказване, като се има предвид трудността да се получи достъп до обективни доказателства и информация (вж. решения от 1 юни 2022 г., Пригожин/Съвет, T-723/20, непубликувано, EU:T:2022:317, т. 102 и цитираната съдебна практика, и от 20 ноември 2024 г., Zubitskiy/Съвет, T-1074/23, непубликувано, EU:T:2024:840, т. 78 и цитираната съдебна практика).

179 В отсъствието на разследващи правомощия в трети държави преценката на органите на Съюза следва всъщност да се основава на публично достъпни източници на информация, доклади, статии в пресата, доклади на тайните служби или на други подобни източници на информация (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 115 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 59 и цитираната съдебна практика).

180 Що се отнася до общия контекст, свързан с положението в Украйна, следва да се констатира, че към датата на приемане на обжалваните актове сериозността на положението в Украйна е била непроменена. Освен това ограничителните мерки все още са били оправдани с оглед на преследваната с въвеждането на критерия по буква „и“ цел, а именно да се увеличи натискът върху Руската федерация чрез противодействие на провежданата от нея информационна война като част от агресивната ѝ война срещу Украйна (вж. в този смисъл решения от 20 ноември 2024 г., Uss/Съвет, T-571/23, непубликувано, EU:T:2024:839, т. 134 и 135, и от 20 ноември 2024 г., Zubitskiy/Съвет, T-1074/23, непубликувано, EU:T:2024:840, т. 110 и 111).

181 Що се отнася до конкретното положение на жалбоподателя, следва да се припомни, че включването на наименованието му в спорните списъци въз основа на критерия по буква „и“ предполага едновременното наличие на две условия, а именно, първо, жалбоподателят да е образувание, което извършва дейност в руския ИТ сектор, и второ, да притежава лиценз, издаден от ФСБ.

По първоначалните актове, както и по първите актове за оставяне в списъците

182 Жалбоподателят твърди, че включването на наименованието му в спорните списъци се основава на погрешни и недоказани твърдения, както и че Съветът не е доказал, че жалбоподателят попада в обхвата на критерия по буква „и“.

183 Жалбоподателят твърди, че в първоначалните актове, както и в първите актове за оставяне в списъците бил посочен като юридическо лице или „правно образувание“ и че като холдингово дружество, не изпълнявал предвидените с критерия по буква „и“ условия.

184 Най-напред следва да се припомни, че в първоначалните актове, както и в първите актове за оставяне в списъците жалбоподателят е вписан под наименованието „Positive Group PJSC, известно още като Positive technologies, известно още като Gruppa Pozitiva (Группа Позитива)“. В основанията за включване на наименованието му, посочени в точка 8 по-горе, е посочено, че жалбоподателят „представлява образувание, извършващо дейност в руския ИТ сектор, с лиценз, предоставен [от ФСБ]“.

185 Следователно жалбоподателят е посочен в първоначалните актове, както и в първите актове за оставяне в списъците в качеството си на образувание, означено със своето наименование или с наименованието „Позитив Текнолоджиз“.

186 В това отношение следва да се отбележи, че за да опише дейността си, самият жалбоподателят предоставя в приложения A.13—A.22 от жалбата извлечения от уебсайта на „Позитив Текнолоджиз“, „ptsecurity.com“, като представя този уебсайт като „своя“ уебсайт.

187 Например в приложения A.13 и A.14 от жалбата е посочено, че „Позитив Текнолоджиз“ е първото и единствено предприятие за киберсигурност в Русия, търгувано на Московската борса“.

188 Освен това, както отбелязва Съветът, изявлението в публикацията от 23 юни 2023 г. след приемане на първоначалните актове, съдържащо се в приложение B.29 към писмената защита, е направено от представителите на „Позитив Текнолоджиз“ и сочи „[р]ешението на [Съюза] да наложи санкции спрямо „Позитив Текнолоджиз“. Жалбоподателят обаче твърди, че той е автор на изявлението.

189 В това отношение следва да се отбележи, че в приложение B.29 се съдържат извлечения от четири публикации от 23 и 24 юни 2023 г. в различни уебсайтове, които се отнасят до наложените на „Позитив Текнолоджиз“ санкции и цитират това изявление. Според публикациите в уебсайтовете „rg.ru“ и „xakep.ru“, както и в уебсайта на MNIAP изявлението се приписва на „Позитив Текнолоджиз“. В уебсайта „cnews.ru“ изявлението се приписва на представители на жалбоподателя.

190 По време на съдебното заседание жалбоподателят обяснява, че „Позитив Текнолоджиз“ е търговско наименование, с което се обозначава цялата група, състояща се от жалбоподателя в качеството му на холдингово дружество и всички негови дъщерни дружества, както и че уебсайтът „ptsecurity.com“ има за цел да представи всички дейности на групата „Позитив Текнолоджиз“.

191 Следва да се отбележи, че като представя уебсайта „ptsecurity.com“ като „свой“ и дава изявления от името на „Позитив Текнолоджиз“, жалбоподателят имплицитно, но несъмнено признава, че между него и образуването „Позитив Текнолоджиз“ не се прави разлика.

192 Следователно посоченият в първоначалните актове, както и в първите актове за оставяне в списъците субект, за който следва да се докаже, че отговаря на предвидените в критерия по буква „и“ условия, е жалбоподателят в качеството си на образувание, наричано още „Позитив Текнолоджиз“ или Gruppa Pozitiva, а не жалбоподателят в качеството си на дружество или юридическо лице.

193 На първо място, що се отнася до първото предвидено в критерия по буква „и“ условие, следва да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва, че упражнява дейност в руския ИТ сектор.

194 В това отношение следва да се посочи, че в жалбата жалбоподателят представя себе си като осъществяващ дейност за предоставяне на решения в областта на киберсигурността и сигурността на информацията и предлагащ решения и софтуерни системи на предприятия, които ги предпазват от злонамерени кибератаки. Освен това, за да обясни тези свои дейности, жалбоподателят представя в приложения A.13—A.22 към жалбата извлечения от уебсайта на „Позитив Текнолоджиз“, „ptsecurity.com“.

195 В жалбата жалбоподателят посочва, че не оспорва точността на документи № 1 и № 6, съдържащи се в първата преписка с доказателства, които представляват извлечения от публични бази данни на предприятия, но твърди, че тези документи не са от значение за включване на наименованието му в спорните списъци.

196 От документ № 1, съдържащ се в първата преписка с доказателства, който включва информационната страница за жалбоподателя от базата данни на предприятия „Ready Ratios“, обаче е видно, че жалбоподателят извършва основна стопанска дейност на холдингово дружество. В документа се сочи, че жалбоподателят извършва също така дейности по компютърно програмиране, консултантска дейност по информационни технологии, както и други дейности и услуги за информационни технологии, а също и дейности за създаване и ползване на бази данни и информационни ресурси.

197 Освен това в документ № 6, съдържащ се в първата преписка с доказателства, който включва извлечение от руския търговски регистър „Spark-Interfax“, отнасящо се до жалбоподателя, се сочи по-специално, че жалбоподателят осъществява стопанска дейност в руския ИТ сектор.

198 Следователно посочените документи, в частта, в която описват дейността на жалбоподателя, са от значение, тъй като са дали възможност на Съвета да докаже, че жалбоподателят е „образувание, осъществяващо стопанска дейност в руския ИТ сектор“, и изпълнява първото условие на критерия по буква „и“.

199 Поради това следва да се констатира, че въз основа на първата преписка с доказателства Съветът в достатъчна степен е доказал, че към датата на приемане на първоначалните актове, както и на първите актове за оставяне в списъците жалбоподателят представлява „образувание, осъществяващо стопанска дейност в руския ИТ сектор“, и съответно изпълнява първото условие на критерия по буква „и“.

200 На второ място, що се отнася до второто предвидено условие в критерия по буква „и“, жалбоподателят твърди, че нито един от документите, съдържащи се в първата преписка с доказателства, не доказва в достатъчна степен, че той притежава лиценз, издаден от ФСБ, и разработва технологии и софтуер за руските служби за сигурност, които улесняват информационната война.

201 Следва да се отбележи, че за да докаже, че жалбоподателят удовлетворява второто условие на критерия по буква „и“ относно притежаването на лиценз, издаден от ФСБ, Съветът се позовава на документ № 2, който се съдържа в първата преписка с доказателства. Документът представлява извлечение от PowerPoint презентация, публикувана на уебсайта „ptsecurity.com“, считан за официалния сайт на жалбоподателя, и показва различните лицензи, притежавани от „Позитив Текнолоджиз“, сред които и лиценз, издаден от ФСБ.

202 Жалбоподателят оспорва по същество доказателствената сила на документ № 2, съдържащ се в първата преписка с доказателства. Жалбоподателят твърди, че документът, който е трудно четим и датира от 2019 г., не дава информация за типа лиценз, който според Съвета жалбоподателят притежава. При всички положения той заявява, че не притежава какъвто и да било лиценз, издаден от ФСБ.

203 Най-напред, следва да се констатира, че от първата преписка с доказателства е видно, че макар документ № 2 да е от 2019 г., Съветът е осъществил достъп до него на 13 февруари 2023 г. Жалбоподателят обаче не твърди, че информацията, налична на уебсайта „ptsecurity.com“, не е била надеждна към датата, на която Съветът е осъществил достъп до нея, а именно преди приемането на първите актове за оставяне в списъците.

204 По-нататък, следва да се отбележи, че макар разпечатката на лицензите, съдържащи се в документ № 2, действително да е с лошо качество, все пак на страницата на уебсайта „ptsecurity.com“ е ясно посочено, че „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ.

205 В това отношение, тъй като критерият по буква „и“ се отнася до всички типове лицензи, издадени от ФСБ, обстоятелството, че в документ № 2 типът на лиценза не е ясно четим, е без значение.

206 Накрая, следва да се отбележи, че съдържанието на документ № 2 се потвърждава от извлеченията от уебсайта „ptsecurity.com“, представени в приложения B.27 и B.28 от писмената защита.

207 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика законосъобразността на акт на Съюза трябва да се преценява въз основа на фактическите и правните обстоятелства, които са съществували към датата на приемане на акта (вж. решение от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 68 и цитираната съдебна практика).

208 Освен това упражняваният от Общия съд контрол за материална законосъобразност трябва да се извършва, що се отнася по-конкретно до споровете във връзка с ограничителните мерки, не само с оглед на фактите, посочени в мотивите на спорните актове, но и с оглед на фактите, които Съветът представя на Общия съд в случай на оспорване, за да докаже верността на фактическите си твърдения (вж. решение от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 69 и цитираната съдебна практика).

209 Фактът, че дадено доказателство е представено като оневиняващо от лицето, спрямо което са наложени ограничителните мерки, не е пречка това доказателство да се използва срещу него, за да се потвърди основателността на мотивите, на които се основават приетите спрямо него ограничителни мерки (вж. решения от 14 март 2018 г., Kim и др./Съвет и Комисия, T-533/15 и T-264/16, EU:T:2018:138, т. 115 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Мордашова/Съвет, T-497/22, непубликувано, EU:T:2024:604, т. 80 и цитираната съдебна практика).

210 В приложение B.27 към писмената защита се съдържа извлечение от 20 ноември 2014 г. от уебсайта „ptsecurity.com“, озаглавено „Positive Technologies received a license from the FSB, allowing work with cryptographic protection tools“ („Позитив Текнолоджиз“ получи лиценз от ФСБ, който му дава право да работи със средства за криптографска защита). В същото извлечение „Позитив Текнолоджиз“ обявява подновяването на лиценз, издаден от ФСБ, за работа, свързана с ползването на информация, представляваща „Държавна тайна“.

211 В приложение B.28 от писмената защита също се съдържа извлечение от 2018 г. от уебсайта „ptsecurity.com“, ведно със списък на притежаваните от „Позитив Текнолоджиз“ лицензи и сертификати, сред които и „лиценз, издаден от ФСБ на Русия за работа със средства за криптографска защита“, и „лиценз, издаден от ФСБ на Русия, за работа, свързана с ползването на информация, представляваща „Държавна тайна“, както и с копия на двата лиценза.

212 В репликата жалбоподателят твърди, че представените от Съвета в приложения B.27 и B.28 към писмената защита извлечения от уебсайта „ptsecurity.com“ не се отнасят до него. От друга страна, той поддържа, че изявлението, публикувано на 20 ноември 2014 г. и съдържащо се в приложение B.27 към тази писмена защита, не може да се отнася до него, тъй като регистрацията му като предприятие е от 27 септември 2017 г. От друга страна, регистрационният и данъчният идентификационен номер в лицензите, представени в приложение B.28 към тази писмена защита, не били негови, лицензите били от 28 април 2015 г. и 10 ноември 2014 г., а това е преди датата, на която бил регистриран.

213 Следва да се констатира, че доводите на жалбоподателя се основават на неправилното схващане, че включването му в спорните списъци е в качеството на юридическо лице.

214 Всъщност следва да се припомни, че основанието за включването в списъците на жалбоподателя, известен още като „Позитив Текнолоджиз“, е качеството му на образувание, а не на юридическо лице.

215 Следователно датата на регистрация на жалбоподателя като юридическо лице не е от значение за въпроса дали съответното образувание притежава лиценз.

216 Освен това следва да се отбележи, че за да опише дейността си, жалбоподателят се позовава на извлечение от 2023 г. от уебсайта „ptsecurity.com“, представено в приложение A.14 от жалбата, и твърди, че „[к]акто е видно от [неговия] уебсайт: „[в]ече 21 години [неговата] основна цел е да предотвратява хакерски атаки“. Освен това от извлечение от същия уебсайт, със заглавие „About Company“, което е представено от Кралство Нидерландия в приложение № 7 към неговата писмена защита, е видно, че „Позитив Текнолоджиз“ е учредено през 2002 г.

217 По същия начин от извлеченията от уебсайта „ptsecurity.com“, които са представени в приложения B.27 и B.28 към писмената защита, е видно, че съответното образувание, а именно жалбоподателят, наричан още „Позитив Текнолоджиз“, притежава лиценз, издаден от ФСБ.

218 Освен това, за да докаже, че данъчният идентификационен номер, съдържащ се в лицензите, които са представени в приложение B.28 към писмената защита, не е негов, жалбоподателят представя в приложение C.15 към репликата си превод на копията на лицензите.

219 От този превод е видно, че данъчният идентификационен номер, съдържащ се в лицензите, съответства на този на „Позитив Текнолоджиз“, съдържащ се и в извлечението от базата данни на „Ready Ratios“, отнасящо се до него, което е представено в приложение D.2 към дупликата. Приложение B.28 от писмената защита установява, че от 10 ноември 2014 г. „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ, за работа със средства за криптографска защита, а от 28 април 2015 г. притежава лиценз, издаден от ФСБ, за работа с информация, представляваща държавна тайна, на територията на град Москва и Московска област (Русия).

220 Първо обаче, документ № 1, който се съдържа в първата преписка с доказателства, представлява информационна страница от базата данни на предприятия „Ready Ratios“ към 13 февруари 2023 г., отнасяща се до жалбоподателя. Посоченият документ разкрива, че „Позитив Текнолоджиз“ е дъщерно дружество на жалбоподателя, с който от 6 август 2021 г. имат един и същ генерален директор.

221 Второ, в приложение към дупликата Съветът представя информационни страници от базата данни на предприятия „Ready Ratios“ към 15 март 2024 г., отнасящи се до жалбоподателя и до „Позитив Текнолоджиз“, от които е видно, че те са с един и същ генерален директор, адрес и учредител, както и че „Позитив Текнолоджиз“ е регистрирано на 9 октомври 2007 г.

222 Трето, от консолидираните финансови отчети на жалбоподателя за 2021 г., както и от консолидираните междинни финансови отчети на жалбоподателя за първото тримесечие на 2023 г., които са представени в приложение към дупликата, е видно, че „Позитив Текнолоджиз“ е едно от дъщерните дружества на жалбоподателя, в което той притежава 100 % от акциите.

223 Следователно, както бе посочено в точки 83—85 по-горе, дори „Позитив Текнолоджиз“ да е юридическо лице, което от правна гледна точка е различно от жалбоподателя, предвид притежавания дял, Съветът е имал основание да приеме, че жалбоподателят упражнява решаващо влияние върху дъщерното дружество и последното не е отделно, самостоятелно от жалбоподателя образувание.

224 Поради това следва да се приеме, както е видно от точка 86 по-горе, че условията за включване на жалбоподателя в списъците в качеството му на образувание въз основа на критерия по буква „и“ са изпълнени, тъй като е доказано, че неговото дъщерно дружество „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ.

225 Следователно обстоятелството, че данъчният идентификационен номер в лицензите, издадени от ФСБ, които са представени в приложения B.27 и B.28 от писмената защита, не съответства на този на жалбоподателя в качеството му на юридическо лице, е без значение за доказването, че жалбоподателят в качеството си на образувание изпълнява условията за включване в списъците въз основа на критерия по буква „и“.

226 От изложеното дотук следва, че Съветът не е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел, че жалбоподателят, наричан също „Позитив Текнолоджиз“, е образувание, което притежава лиценз, издаден от ФСБ.

227 Този извод не се опровергава от останалите доводи на жалбоподателя.

228 Първо, жалбоподателят се позовава на декларация от своя оперативен директор в подкрепа на твърдението, че не притежава лиценз, издаден от ФСБ. В посочената декларация от 12 септември 2023 г. оперативният директор на жалбоподателя удостоверява, че Positive Group PAO с данъчен идентификационен номер 9718077239 не притежава и никога не е притежавало лиценз, издаден от ФСБ или от друг държавен орган.

229 Следва да се констатира, че посочената декларация не е от значение в случая, тъй като тя се отнася до жалбоподателя в качеството му на юридическо лице, а не в качеството му на образуването, посочено в първоначалните актове и в първите актове за оставяне в списъците.

230 Второ, жалбоподателят твърди, че от документ № 1 към първата преписка с доказателства, съдържащ информационната страница от базата данни на предприятия „Ready Ratios“ към 13 февруари 2023 г., която се отнася до него, е видно, че той не притежава никакъв лиценз. Жалбоподателят отбелязва, че в информационната страница винаги се съдържа информация за притежаваните от съответните предприятия лицензи и дейностите, за които са издадени.

231 В това отношение следва да се припомни, че лицензът, издаден от ФСБ и съдържащ се в документ № 2, се притежава от „Позитив Текнолоджиз“, дъщерно дружество на жалбоподателя. Ето защо обстоятелството, че този лиценз не е наличен в отнасящото се до жалбоподателя в качеството му на юридическо лице извлечение от базата данни на предприятия „Ready Ratios“, не доказва, че посоченото в мотивите за включване в списъците образувание не притежава лиценз, издаден от ФСБ.

232 Трето, жалбоподателят твърди, че документ № 1, в който се съдържа отнасящата се до него информационна страница от базата данни на предприятия „Ready Ratios“, е по-нов и следователно по-релевантен, отколкото документ № 2, който не е наличен от септември 2023 г. За да докаже, че документ № 2 не бил актуален и достъпен от септември 2023 г., в приложение C.14 към репликата жалбоподателят представя страница от уебсайта „pt.security.com“ от 8 февруари“ с текст „not found“ (не е открит).

233 Следва обаче да се констатира, че това приложение няма доказателствена сила. От една страна, липсват доказателства, че уебстраницата, съдържаща се в приложение C.14 към репликата, съвпада със страницата от уебсайта „pt.security.com“, представена в документ № 2. От друга страна, предвид датата на приложението, не може да се изключи, че

евентуалното премахване от уебсайта „pt.security.com“ на страницата, която е съдържала притежаваните от „Позитив Текнолоджиз“ лицензи, е след подаването на настоящата жалба.

234 Четвърто, жалбоподателят твърди, че изявлението, което е публикувал в медиите, представено в приложение B.29 към писмената защита, не може да се тълкува като фактическо признание, че притежава лиценз, издаден от ФСБ.

235 Приложение B.29 към писмената защита съдържа четири публикации в различни уебсайтове, посочени в точка 189 по-горе, които се отнасят до решението на Съвета да наложи санкции на „Позитив Текнолоджиз“. Уебсайтовете „rg.ru“, и „xakep.ru“, както и уебсайтът на MNIAP цитират изявление, приписвано на „Позитив Текнолоджиз“, че „[р]ешението на [Съюза] да наложи санкции спрямо „Позитив Текнолоджиз“ се дължи на факта, че предприятието притежава лиценз, издаден от ФСБ на Руската федерация“, и че „[п]ридобиването на лиценз от ФСБ е предпоставка за дейността на всички основни участници на пазара за киберсигурност“. Следва да се припомни, както бе отбелязано в точка 188 по-горе, че жалбоподателят сочи, че е автор на това изявление. Цитатът е малко по-различен в публикацията на уебсайта „cnews.ru“, съгласно която „[п]редставителите на [жалбоподателя] заявяват, че решението на Съюза спрямо предприятието се дължи на факта, че то притежава лиценз, издаден от ФСБ“.

236 От една страна обаче, самият жалбоподател се представя в жалбата под наименованието „Позитив Текнолоджиз“ като лидер на пазара на киберсигурност, което съгласно това изявление означава, че той притежава лиценз, издаден от ФСБ. От друга страна, в това изявление жалбоподателят не оспорва, че притежава лиценз, издаден от ФСБ, с което признава, че това е основанието за включване на наименованието му или това на „Позитив Текнолоджиз“ в спорните списъци.

237 Освен това, що се отнася до довода на жалбоподателя, че Съветът не е доказал негово ефективно участие в информационната война, водена от Руската федерация, нито разработване от него на технологии за руските служби за сигурност, достатъчно е да се припомни, че това не са условия за прилагане на критерия по буква „и“.

238 Всъщност Съветът не представя доказателства за ефективно сътрудничество на жалбоподателя с руските служби за сигурност и следователно този довод следва да се отхвърли като неотносим.

239 В това отношение доводите на жалбоподателя, с които се оспорват документи № 3—5, съдържащи се в първата преписка с доказателства, също не са от значение. Всъщност тези документи посочват наложените през 2021 г. от САЩ санкции спрямо жалбоподателя поради това, че организирал годишни конференции, използвани като място на наемане на персонал от ФСБ и ГРУ. Тези документи обаче не са от значение, за да се докаже, че жалбоподателят отговаря на предвидените в критерия по буква „и“ условия.

240 От изложеното дотук следва, че Съветът не е допуснал грешка в преценката в първоначалните актове и в първите актове за оставяне в списъците, като е приел, че жалбоподателят изпълнява условията за прилагане на критерия по буква „и“, и съответно, като е включил и оставил наименованието му в спорните списъци.

По вторите актове за оставяне в списъците

241 Следва да се припомни, че във вторите актове за оставяне в списъците наименованието на жалбоподателя е запазено в спорните списъци на същите основания като посочените в първоначалните актове и в първите актове за оставяне в списъците.

242 В изменението на жалбата по отношение на вторите актове за оставяне в списъците, подадено в секретариата на Общия съд на 22 май 2024 г., жалбоподателят само прави препращане към изтъкнатите от него доводи по отношение на първоначалните актове и на първите актове за оставяне в списъците.

243 Поради това въз основа на същите мотиви като изложените в точки 184—240 по-горе следва да се приеме, че Съветът не е допуснал грешка в преценката, като е запазил включването на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци към вторите актове за оставяне в списъците.

По третите актове за оставяне в списъците

244 С приемането на третите актове за оставяне в списъците Съветът запазва включването на жалбоподателя в спорните списъци под наименованието „Positive Group PJSC, изв. още като Positive technologies, изв. още като Gruppa Pozitiv („Группа Позитив“)“ и променя основанията за включване въз основа на критерия по буква „и“. Тези основания, описани в точка 24 по-горе, посочват, че жалбоподателят е холдингово дружество на конгломерат, който включва и „Позитив Текнолоджиз“, което осъществява стопанска дейност в руския ИТ сектор и притежава лиценз, издаден от ФСБ, и следователно жалбоподателят представлява образувание, осъществяващо стопанска дейност в руския ИТ сектор с лиценз, издаден от ФСБ.

245 Освен това, за да обоснове приемането на третите актове за оставяне в списъците по отношение на жалбоподателя, Съветът се позовава на третата преписка с доказателства.

246 На първо място, що се отнася до първото предвидено условие на критерия по буква „и“, следва да се констатира, че документ № 3, съдържащ се в третата преписка с доказателства, включва извлечение от информационната страница, отнасяща се до „Позитив Текнолоджиз“, от базата данни на предприятия „Ready Ratios“, в което се посочва, че „Позитив Текнолоджиз“ упражнява дейност в сектора на компютърното програмиране.

247 Освен това документи № 6 и № 7, съдържащи се в третата преписка с доказателства, представляват страници от уебсайта „pt.security.com“ към 3 юли 2024 г. и установяват, че „Позитив Текнолоджиз“ е дъщерно дружество, което е 100 % собственост на жалбоподателя и извършва дейност в руския ИТ сектор.

248 Следователно „Позитив Текнолоджиз“ е дъщерно дружество, което се намира изцяло под контрола на жалбоподателя и упражнява дейност в руския ИТ сектор.

249 В това отношение следва да се припомни, както е видно от точки 220—223 по-горе, че жалбоподателят притежава 100 % от дъщерното си дружество „Позитив Текнолоджиз“, че имат един и същ управител и адрес, което жалбоподателят не отрича, и следователно Съветът е имал основание да приеме, че формират едно образувание.

250 Поради това следва да се приеме, че въз основа на третата преписка с доказателства Съветът е доказал в достатъчна степен, че към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците жалбоподателят е „образувание, извършващо дейност в руския ИТ сектор“, и поради това отговаря на първото условие, предвидено в критерия по буква „и“, което жалбоподателят не оспорва.

251 На второ място, в изявлението за изменяне на жалбата по отношение на третите актове за оставяне в списъците жалбоподателят твърди по същество, че Съветът е допуснал грешка в преценката, като е приел, че жалбоподателят изпълнява второто условие, предвидено в критерия по буква „и“, за притежаване на лиценз, издаден от ФСБ.

252 Първо, жалбоподателят твърди, че неговото наименование не е трябвало да бъде включвано в спорните списъци въз основа на твърдения за притежаване на лиценз, издаден от ФСБ на негово дъщерно дружество. Буквалното тълкуване на критерия по буква „и“ предполагало самото засегнато образувание да притежава лиценз, издаден от ФСБ. Жалбоподателят поддържа, че в отношенията между дружество майка и дъщерно дружество всеки субект е юридически самостоятелен и поведението на дъщерното дружество не можело автоматично да се вмени на дружеството майка. Даден лиценз предоставял разрешение на самото юридическо лице, на което е бил издаден.

253 От една страна, следва да се припомни, че третите актове за оставяне в списъците не са насочени към жалбоподателя в качеството му на „юридическо лице“ или „правно образувание“, а в качеството му на „образувание“. Поради това обстоятелството, че жалбоподателят има самостоятелна правосубектност спрямо своето дъщерно дружество, не е от значение за доказването, че жалбоподателят отговаря на условията за включване в списъците въз основа на критерия по буква „и“.

254 От друга страна, противно на поддържаното от жалбоподателя, прилагането на критерия по буква „и“ не налага вменяване на поведението на дъщерно дружество на дружеството майка. Следва да се припомни, че за прилагането на критерия по буква „и“ не са необходими доказателства за конкретно поведение на жалбоподателя или на неговото дъщерно дружество, а единствено да е доказано притежаването от страна на образуването, към което са насочени ограничителните мерки, на лиценз, издаден от ФСБ.

255 Поради това доводът, че лиценз, издаден на юридическо лице, не може да бъде използван от друго образувание, а именно от дружество майка или от друго дъщерно дружество, е неотносим.

256 Освен това следва да се припомни, че видно от точка 249 по-горе, Съветът правилно е приел, че „Позитив Текнолоджиз“ и жалбоподателят заедно формират едно образувание.

257 Следователно при тези обстоятелства, както е видно от точка 86 по-горе, условията за включване на жалбоподателя в списъците в качеството му на образувание въз основа на критерия по буква „и“ са изпълнени, когато се установи, че неговото дъщерно дружество „Позитив Текнолоджиз“ отговаря на тези условия.

258 Второ, жалбоподателят твърди, че третата преписка с доказателства не съдържа релевантна информация относно обстоятелството, че „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ.

259 За да докаже, че „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ, Съветът се позовава на голям брой документи, съдържащи се в третата преписка с доказателства. Документ № 2, който вече се съдържа в първата преписка с доказателства и е посочен в точка 201 по-горе, представлява извлечение от PowerPoint презентация, публикувана на уебсайта на „Позитив Текнолоджиз“, „ptsecurity.com“, и показва различните лицензи, притежавани от „Позитив Текнолоджиз“, сред които и лиценз, издаден от ФСБ. Документ № 8, който е идентичен с посочения в точка 211 по-горе, включва извлечение от същия този уебсайт от 2018 г., до който Съветът е осъществил достъп на 3 юли 2024 г., в което се съдържа списък с притежаваните от „Позитив Текнолоджиз“ лицензи и сертификати, сред които и „лиценз, издаден от ФСБ на Русия за работа със средства за криптографска защита“, и „лиценз, издаден от ФСБ на Русия, за работа, свързана с ползването на информация, представляваща „Държавна тайна“, както и с копия на двата лиценза. Документ № 9, който е идентичен с посочения в точка 210 по-горе, включва също извлечение от уебсайта „ptsecurity.com“, от 20 ноември 2014 г., до който Съветът е осъществил достъп през ноември 2023 г., със заглавие „Positive Technologies received a license from the FSB, allowing work with cryptographic protection tools“ („Позитив Текнолоджиз“ получи лиценз от ФСБ, който му дава право да работи със средства за криптографска защита), в което са посочени дейностите, за които е издаден лицензът. В същото извлечение „Позитив Текнолоджиз“ обявява подновяването на лиценз, издаден от ФСБ, за работа, свързана с ползването на информация, представляваща „Държавна тайна“.

260 Жалбоподателят твърди, че документ № 2 е едва четим и не позволява да се определи типът на съответния лиценз и кой е неговият притежател, нито дори дали лицензът е все още валиден към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците.

261 Следва обаче да се припомни, както е видно от точки 204 и 205 по-горе, че в страницата на уебсайта на „Позитив Текнолоджиз“, която се съдържа в документ № 2, се сочи, че „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ, поради което обстоятелството, че типът на лиценза не може да бъде разчетен, е без значение.

262 В третата преписка с доказателства документ № 2 е допълнен с документ № 8, съдържащ списък, от който стават напълно ясни различните типове лицензи, притежавани от „Позитив Текнолоджиз“, както и копия на двата лиценза, издадени от ФСБ, за които жалбоподателят представя превод в приложение C.15 към репликата.

263 Както обаче бе посочено в точка 219 по-горе, данъчният идентификационен номер, съдържащ се в лицензите, съответства на този на „Позитив Текнолоджиз“, посочен в извлечението от базата данни „Ready Ratios“ за „Позитив Текнолоджиз“, което се съдържа в документ № 3 от третата преписка с доказателства.

264 Що се отнася до първия лиценз, издаден от ФСБ, за дейности, свързани с ползване на криптографски средства, който е издаден от ФСБ на „Позитив Текнолоджиз“ на 10 ноември 2014 г., жалбоподателят твърди, че Съветът не е доказал, че лицензът все още е бил валиден към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците.

265 В това отношение следва да се приеме, че лицензът от ФСБ, който се съдържа в документ № 8, е издаден от ФСБ за неограничен срок и поради това Съветът е имал основание да заключи, че „Позитив Текнолоджиз“ все още притежава този лиценз към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците.

266 Освен това следва да се припомни, че тъй като критерият по буква „и“ предвижда притежаването на какъвто и да е лиценз, издаден от ФСБ, доводите на жалбоподателя относно характера на този лиценз за криптиране са неотносими.

267 Що се отнася до втория лиценз от ФСБ за работа с информация, представляваща държавна тайна, издаден на „Позитив Текнолоджиз“ на 28 април 2015 г. и валиден до 8 април 2020 г., жалбоподателят твърди, че неговият срок е изтекъл.

268 В това отношение следва да се отбележи, че Съветът е взел предвид документ № 9, съдържащ се в третата преписка с доказателства, в който е посочено, че лицензът е издаден на „Позитив Текнолоджиз“ по молба за подновяване на предходен лиценз. Съветът посочва, че следователно е налице вероятност „Позитив Текнолоджиз“ да е поискало и да е получило ново подновяване на лиценза.

269 Противно на поддържаното от жалбоподателя, обстоятелството, че документ № 9 датира от 2014 г., не е достатъчно за изграждането на извод, че този документ вече не е релевантен към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците. Всъщност този документ позволява да се установи, че през 2014 г. „Позитив Текнолоджиз“ е поискало подновяване на този втори лиценз от ФСБ.

270 Следва обаче да се посочи, че съгласно цитираната в точки 175 и 176 по-горе съдебна практика Съветът трябва да докаже основателността на мотивите си по отношение на жалбоподателя към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците, както и че удовлетворява възложената му тежест на доказване, като представи съвкупност от достатъчно конкретни, точни и съгласувани улики. Освен това съгласно цитираната в точки 111, 177 и 179 по-горе съдебна практика следва да се отчетат трудностите при достъпа до доказателства или до някои данни, по-конкретно предвид конфликта между Руската федерация и Украйна.

271 В това отношение от извлечението от базата данни „Ready Ratios“ отнасящо се до „Позитив Текнолоджиз“, което е приложено към дупликата, е видно, че частта за притежаваните от него лицензи е премахната на основание на руския федерален закон, като е посочено следното: „достъпът до тази информация е ограничен“.

272 Съвет обаче е имал основание да приеме, че премахването на тази част не би било необходимо, ако „Позитив Текнолоджиз“ изобщо не притежава лиценз.

273 Следователно Съветът се е основал на съвкупност от достатъчно достоверни доказателства, които са му дали основание да приеме, че след 2020 г. „Позитив Текнолоджиз“ е поискало подновяване на втория лиценз за работа с информация, представляваща държавна тайна, и че към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците е продължавало да притежава този лиценз.

274 Впрочем жалбоподателят не представя никакви доказателства, с които да обори тази преценка. Запитан в това отношение в съдебното заседание, жалбоподателят многократно заявява, че не разполага с информация дали „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ.

275 От изложеното дотук е видно, че документите, съдържащи се в третата преписка с доказателства, в достатъчна степен доказват, че „Позитив Текнолоджиз“, дъщерно дружество, притежавано изцяло от жалбоподателя, притежава лиценз, издаден от ФСБ, към датата на приемане на третите актове за оставяне в списъците.

276 Предвид това следва да се приеме, че Съветът е установил, че жалбоподателят, известен още като „Позитив Текнолоджиз“, е образувание, което притежава лиценз, издаден от ФСБ, и отговаря на второто условие, предвидено в критерия по буква „и“.

277 Поради това Съветът не е допуснал грешка в преценката в третите актове за оставяне в списъците, като е приел, че жалбоподателят отговаря на условията за прилагане на критерия по буква „и“, и съответно е оставил наименованието му в спорните списъци.

278 Следователно третото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото основание, свързано с нарушение на правото на защита и на задължението за преразглеждане на решението за включване на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци

279 Четвъртото основание по същество се състои от две части, свързани, първата, с нарушение на правото на защита, а втората, с нарушение от страна на Съвета на задължението му за преразглеждане на решението за включване на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци.

По първата част на основанието, свързана с нарушение на правото на защита

280 В репликата си жалбоподателят твърди по същество, че Съветът е нарушил правото му на защита, като му предоставил късно втората преписка с доказателства.

281 От една страна, жалбоподателят отбелязва, че втората преписка с доказателства, която е от 16 май 2023 г., т.е. преди приемането на първоначалните актове, не му е била предоставена от Съвета в отговор на искането за запознаване с преписката, на която се основава включването на наименованието му в списъците, приложени към първоначалните актове. От друга страна, жалбоподателят твърди, че тъй като втората преписка с доказателства му е предоставена след искането му от 25 септември 2023 г. за достъп до документите, обосноваващи оставянето на наименованието му в спорните списъци, тя съдържала нови доказателства, обосноваващи това оставяне в списъците. Следователно Съветът бил длъжен да му предостави тези доказателства преди приемането на първите актове за оставяне в списъците.

282 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на упражнявания върху ограничителни мерки контрол юрисдикциите на Съюза са длъжни да осигурят контрол, който по принцип трябва да е пълен, за законосъобразността на всички актове на Съюза с оглед на основните права, които са неделима част от правния ред на Съюза. Сред тези основни права са по-специално зачитането на правото на защита и правото на ефективни правни средства за защита (вж. решение от 16 октомври 2024 г., CRA/Съвет, T-201/23, EU:T:2024:697, т. 59 и 60 и цитираната съдебна практика).

283 Според постоянната съдебна практика предвиденото в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата право на изслушване във всяко производство, което е неразделна част от зачитането на правото на защита, гарантира на всяко лице възможността да изрази надлежно и ефективно становището си в хода на административно производство и преди срещу него да бъде прието решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му (вж. решения от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 75 и цитираната съдебна практика, и от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 79).

284 Що се отнася до зачитането на правото на изслушване, от съдебната практика следва, че при приемане на първоначалното решение за включване на името, респективно наименованието, на лице или образувание в списък на лица и образувания, чиито финансови средства се замразяват, Съветът не е длъжен да съобщава предварително на съответното лице или образувание мотивите, с които възнамерява да обоснове това включване. Всъщност, за да не се засегне ефикасността на подобна мярка, тя трябва по самото си естество да бъде изненадваща и да може да се приложи незабавно. С адресирано до Съвета искане съответното лице или образувание има правото да изрази становището си по тези доказателства след приемането на акта (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 80 и цитираната съдебна практика).

285 За сметка на това в хода на производство за приемане на решение по-специално за оставяне на името или наименованието на лице в списък, приложен към акт за ограничителни мерки, зачитането на правото на защита и на правото на ефективни правни средства за защита изисква компетентният орган на Съюза да уведоми съответното лице за данните и доказателствата, с които разполага срещу него и на които ще основе решението си, така че това лице да може да защити правата си при възможно най-добрите условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезира съда на Съюза. При това съобщаване компетентният орган на Съюза трябва да даде възможност на лицето да изложи надлежно своята гледна точка във връзка с мотивите срещу него (решения от 10 май 2016 г., Mikhalchanka/Съвет, T-693/13, EU:T:2016:283, т. 46 и 47, и от 12 февруари 2020 г., Amisi Kumba/Съвет, T-163/18, EU:T:2020:57, т. 50; вж. също в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 111 и 112).

286 Правото на изслушване преди приемането на актове, които оставят името, респективно наименованието, на лице или образувание в списък с лица или образувания, спрямо които са наложени ограничителни мерки, се налага, когато в решението за запазване на името, респективно на наименованието, в този списък Съветът приема за установени по отношение на него нови уличаващи доказателства, т.е. доказателства, които не са посочени в първоначалното решение за включване на името или наименованието му в този списък (вж. решения от 18 юни 2015 г., Ipatau/Съвет, C-535/14 P, EU:C:2015:407, т. 26 и цитираната съдебна практика, и от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 102 и цитираната съдебна практика).

287 Когато обаче оставянето на името, респективно наименованието, на съответното лице или образувание в списъка на лицата или образуванията, по отношение на които се налагат ограничителни мерки, се основава на същите основания като тези, които са обосновали приемането на първоначалния акт, без срещу него да са били приети нови доказателства, Съветът не е длъжен, за да спази правото му на изслушване, да му съобщи отново уличаващите го доказателства (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22,

EU:T:2023:716, т. 103 и цитираната съдебна практика, и от 4 септември 2024 г., Шамалов/Съвет, T-651/22, непубликувано, EU:T:2024:576, т. 124 и цитираната съдебна практика).

288 В случая следва да се отбележи, че във втората преписка с доказателства се съдържа работен документ, изготвен от ЕСВД, озаглавен: „UKRAINE […], Underlying/supporting evidence — Horizontal Evidence Pack — status based IT — territorial integrity regime“. Работният документ е представен в Съвета в подкрепа на неговото намерение да въведе нов критерий за приемане на ограничителни мерки по отношение на юридически лица, образувания или органи, извършващи дейност в руския ИТ сектор и притежаващи лиценз, издаден от ФСБ или от Министерството на промишлеността и търговията на Русия. Документът включва информация от различни източници относно руската заплаха в областта на информацията и информационните технологии, лицензите, издавани от ФСБ, и лиценза за „оръжия и военно оборудване“, издаван от Министерството на промишлеността и търговията на Русия.

289 Следва да се посочи, подобно на Съвета, че втората преписка с доказателства представлява работен документ на ЕСВД, изготвен във връзка с въвеждането на критерия по буква „и“, но този документ не съдържа никаква информация относно индивидуалното положение на жалбоподателя или включването на наименованието му в спорните списъци, с което жалбоподателят се съгласява в съдебното заседание.

290 Съгласно постоянната съдебна практика обаче правото на изслушване в контекста на административно производство, насочено срещу конкретно лице, което трябва да бъде съблюдавано дори при липса на каквато и да било правна уредба относно производството, не би могло да се отнесе към контекста на производствата, предвидени в член 29 ДЕС и в член 215 ДФЕС, вследствие на които, както в настоящия случай, се приемат мерки с общо приложение. Всъщност никоя разпоредба не задължава Съвета да информира всяко лице, потенциално обхванато от нов критерий с общо приложение, за приемането на този критерий (вж. решение от 13 септември 2023 г., Венесуела/Съвет, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, т. 39 и цитираната съдебна практика).

291 Следователно, тъй като втората преписка с доказателства не съдържа никакви уличаващи доказателства, обосноваващи включването и оставянето на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци, Съветът не е бил длъжен да запознае жалбоподателя с нея съгласно цитираната в точки 284—286 по-горе съдебна практика нито в отговор на искането на жалбоподателя от 13 юли 2023 г., нито преди приемането на първите актове за оставяне в списъците. Предвид това жалбоподателят няма основание да твърди нарушение на правото му на защита.

292 Поради това първата част на основанието следва да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по доводите на Съвета, с които се оспорва неговата допустимост.

По втората част, свързана с нарушение от страна на Съвета на задължението му да преразгледа решението си за включване на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци

– Относно първите актове за оставяне в списъците

293 Жалбоподателят твърди, че Съветът е нарушил задължението си, предвидено в член 6 от Решение 2014/145 и в член 14 от Регламент № 269/2014, за редовно преразглеждане на решенията за включване в списъците на субектите, спрямо които се прилагат ограничителни мерки, за да се убеди, че мерките продължават да са подходящи. Жалбоподателят поддържа, че надлежен преглед на доказателствата в подкрепа на включването на наименованието му в спорните списъци щял да разкрие, че той не притежава лиценз, издаден от ФСБ, и да доведе до изваждане на наименованието му от спорните списъци.

294 В член 6, трета алинея от Решение 2014/145 се посочва, че „[н]астоящото решение подлежи на постоянен преглед“. Съгласно член 14, параграф 4 от Регламент № 269/2014 „[с]писъкът в приложение I се преразглежда редовно и най-малко на всеки 12 месеца“.

295 Важно е да се отбележи, че ограничителните мерки имат охранителен и по дефиниция временен характер и действието им винаги зависи от това дали все още са налице фактическите и правните обстоятелства, поради които са приети, както и от необходимостта да бъдат оставени в сила с оглед на осъществяването на техните цели. Съответно при периодичното преразглеждане на тези ограничителни мерки Съветът трябва да актуализира преценката на положението и да направи равносметка на въздействието на такива мерки, за да определи дали те са позволили да се постигнат целите, преследвани с първоначалното включване на имената и респективно на наименованията на съответните лица и образувания в спорния списък, или все още е възможно да се направи същият извод за посочените лица и образувания (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 168 и цитираната съдебна практика, от 29 май 2024 г., Белавиа/Съвет, T-116/22, EU:T:2024:334, т. 76 и цитираната съдебна практика, и от 11 септември 2024 г., Токарева/Съвет, T-744/22, EU:T:2024:608, т. 36 и цитираната съдебна практика).

296 Следва също така да се припомни, че за да обоснове оставянето на името на дадено лице в списъка, на Съвета не е забранено да се позове на същите доказателства, които са обосновали първоначалното включване, повторното включване или предходното оставяне в списъка на името на съответното лице, стига само, от една страна, да няма промяна в основанията за включване и от друга страна, контекстът да не се е променил толкова, че тези доказателства вече да не са актуални. Този контекст включва не само положението в държавата, по отношение на която е установена системата от ограничителни мерки, но и конкретното положение на засегнатото лице (вж. решения от 15 ноември 2023 г., OT/Съвет, T-193/22, EU:T:2023:716, т. 169 и цитираната съдебна практика, и от 29 май 2024 г., Белавиа/Съвет, T-116/22, EU:T:2024:334, т. 77 и цитираната съдебна практика).

297 В случая, с публикуваното в Официален вестник известие от 26 юни 2023 г., посочено в точка 9 по-горе, се уведомяват лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени с първоначалните актове, че до 14 юли 2023 г. могат да отправят искане до Съвета за преразглеждане на решението, с което имената, респективно наименованията им, са включени в списъците, приложени към тези актове.

298 От една страна, жалбоподателят обаче не се възползва от предоставената му възможност да отправи до Съвета искане за преразглеждане на включването на наименованието му в спорните списъци след приемането на първоначалните актове.

299 От друга страна, следва да се отбележи, че за да приеме първите актове за оставяне в списъците, Съветът се мотивира със същите основания като тези, обосновали приемането на първоначалните актове, като се основава на първата преписка с доказателства, без да включва нови доказателства по отношение на жалбоподателя.

300 Освен това от анализа на третото основание следва, че Съветът не е допуснал грешка в преценката, като към датата на приемане на първите актове за оставяне в списъците е счел, че положението в Украйна остава тежко и че жалбоподателят изпълнява условията на критерия по буква „и“.

301 Следователно жалбоподателят няма основание да твърди, че Съветът е нарушил задължението си за преразглеждане преди приемането на първите актове за оставяне в списъците.

– Относно вторите актове за оставяне в списъците

302 Жалбоподателят твърди, че преди приемането на вторите актове за оставяне в списъците Съветът не извършил преглед дали основанията за включване на наименованието му в спорните списъци все още са актуални, и в нарушение на член 3, параграф 3 от Решение 2014/145 и на член 14, параграф 3 от Регламент № 269/2014 не взел предвид направените от него възражения. В искането за преразглеждане от 1 ноември 2023 г. жалбоподателят обяснил, че неразбирането от страна на Съвета на руския режим за лицензиране довело до неправилно прилагане на критерия по буква „и“, както и че доказал, че не попада в обхвата на този критерий.

303 Жалбоподателят посочва, че в писмото от 13 март 2024 г. Съветът само твърдял, че не може да възприеме направеното от жалбоподателя тълкуване на критерия по буква „и“, но не инициирал обсъждане и не дал обяснения. Съветът не взел предвид доказателство, отнасящо се до жалбоподателя, а именно извлечение от базата данни „Ready Ratios“, което доказвало, че той не притежава лиценз, издаден от ФСБ. Жалбоподателят поддържа, че ако Съветът бил разгледал предоставената от него информация и преразгледал решението си, нямало да остави наименованието му в спорните списъци.

304 Член 3, параграф 3 от Решение 2014/145 и член 14, параграф 3 от Регламент № 269/2014 предвиждат:

„Когато има представени възражения или нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението по параграф 1 и уведомява съответното лице образувание или орган за това“.

305 Когато засегнатото лице повдигне възражения по повод на изложението на мотивите, компетентният орган на Съюза е задължен да разгледа грижливо и безпристрастно основателността на твърдените мотиви с оглед на тези възражения и евентуалните оневиняващи доказателства, приложени към тях (решения от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 114, и от 6 юни 2018 г., Arbuzov/Съвет, T-258/17, EU:T:2018:331, т. 61).

306 Макар зачитането на правото на защита и на правото на изслушване да изисква институциите на Съюза да позволяват на лицата, посочени в увреждащите ги актове, надлежно да изложат гледната си точка, то не може да наложи на посочените институции да я приемат (решения от 27 септември 2018 г., Ezz и др./Съвет, T-288/15, EU:T:2018:619, т. 330, и от 11 септември 2024 г., Мордашова/Съвет, T-497/22, непубликувано, EU:T:2024:604, т. 70).

307 Поради това сам по себе си фактът, че Съветът не е приел за необосновано удължаването на ограничителните мерки и дори не е счел за необходимо да извърши проверки с оглед на възраженията на жалбоподателя, не означава, че възраженията не са били взети предвид (решение от 11 септември 2024 г., Мордашова/Съвет, T-497/22, непубликувано, EU:T:2024:604, т. 71; вж. също в този смисъл решение от 27 септември 2018 г., Ezz и др./Съвет, T-288/15, EU:T:2018:619, т. 331).

308 Освен това Съветът не е длъжен да отговори на възраженията, представени от засегнатото лице или образувание преди приемането на планираните ограничителни мерки (решения от 31 януари 2019 г., Islamic Republic of Iran Shipping Lines и др./Съвет, C-225/17 P, EU:C:2019:82, т. 92, и от 11 септември 2024 г., Мордашова/Съвет, T-497/22, непубликувано, EU:T:2024:604, т. 72).

309 В случая, с публикуваното в Официален вестник известие от 14 септември 2023 г., посочено в точка 13 по-горе, се уведомяват лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени с първите актове за оставяне в списъците, че до 2 ноември 2023 г. могат да отправят искане до Съвета за преразглеждане на решението, с което имената, респективно наименованията им, са включени в списъците, приложени към тези актове. Освен това на 31 октомври 2023 г. в отговор на искане на жалбоподателя Съветът отново му предоставя копие от първата преписка с доказателства, като му предоставя и втората преписка с доказателства. На 1 ноември 2023 г. жалбоподателят отправя до Съвета искане за преразглеждане на решението му за оставяне на наименованието на жалбоподателя в спорните списъци с първите актове за оставяне в списъците.

310 С писмо от 13 март 2024 г. Съветът отговаря на възраженията на жалбоподателя и отхвърля искането му за преразглеждане. По същество Съветът посочва, че възраженията на жалбоподателя относно тълкуването на критерия по буква „и“, както и възраженията, че не притежава лиценз, издаден от ФСБ, са идентични с изтъкнатите доводи по настоящата жалба, като препраща към доводите си, представени в писмената защита. Съветът също така заявява отново, че от първата преписка с доказателства е видно, че жалбоподателят в качеството си на образувание притежава лиценз, издаден от ФСБ.

311 Поради това с оглед на цитираната в точки 306 и 307 по-горе съдебна практика жалбоподателят неправилно упреква Съвета, че е нарушил задължението си за преразглеждане на положението на жалбоподателя преди приемането на вторите актове за оставяне в списъците.

312 Освен това от цитираната в точка 308 по-горе съдебна практика е видно, че жалбоподателят няма основание да упреква Съвета, че не е организирал обсъждания относно тълкуването на критерия по буква „и“ и на съображенията във връзка с лицензите „Държавна тайна“,

съдържащи се в експертния доклад, приложен към репликата. В това отношение следва да се отбележи, че експертният доклад от 7 февруари 2024 г. не е бил представен от жалбоподателя в подкрепа на искането му за преразглеждане от 1 ноември 2023 г.

– Относно третите актове за оставяне в списъците

313 Жалбоподателят твърди, че преди приемането на третите актове за оставяне в списъците Съветът е нарушил задължението си за надлежен преглед на решението за оставяне на наименованието му в спорните списъци, особено след като в променените основания, съдържащи се в тези актове, признал, че жалбоподателят не притежава лиценз, издаден от ФСБ, и следователно не отговаря на условията за прилагане на критерия по буква „и“. Жалбоподателят отбелязва, че в писмото от 13 септември 2024 г. Съветът оставил в сила преценката си за съществуването на връзка между притежаването на лиценз, издаден от ФСБ, и участието в дейности на руските служби за сигурност, въпреки представените от жалбоподателя многобройни доказателства и разяснения.

314 Следва да се отбележи, че с публикуваното в Официален вестник известие от 13 март 2024 г., посочено в точка 13 по-горе, се уведомяват лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени с вторите актове за оставяне в списъците, че до 3 юни 2024 г. могат да отправят искане до Съвета за преразглеждане на решението, с което имената, респективно наименованията им, са включени в списъците, приложени към тези актове. На 31 май 2024 г. жалбоподателят отправя до Съвета искане да преразгледа решението си за оставяне на наименованието му в спорните списъци с вторите актове за оставяне в списъците.

315 На 16 юли 2024 г. Съветът уведомява жалбоподателя за намерението си да остави наименованието му в спорните списъци въз основа на променени основания, и предоставя на жалбоподателя третата преписка с доказателства. На 31 юли 2024 г. жалбоподателят представя на Съвета възражения срещу намерението му да остави наименованието на жалбоподателя в спорните списъци предвид променените основания.

316 С писмо от 13 септември 2024 г. Съветът отговаря на възраженията на жалбоподателя, съдържащи се в писмата от 31 май и 31 юли 2024 г., и отхвърля искането за преразглеждане. Съветът посочва, че променените основания отразяват позицията му след приемането на първоначалните актове, а именно че жалбоподателят и дъщерното му дружество „Позитив Текнолоджиз“ формират заедно едно образувание и че първият от тях притежава лиценз от ФСБ, тъй като такъв лиценз е издаден на втория. Съветът отбелязва, че в третата преписка с доказателства се съдържат достатъчно доказателства, че „Позитив Текнолоджиз“ притежава лиценз, издаден от ФСБ. Съветът прави препращане към представените във връзка с настоящата жалба доводи, като подчертава, че се е основал на многобройни доказателства, подкрепящи преценката, че на практика образуванията, извършващи дейност в руския ИТ сектор, които притежават лиценз, издаден от ФСБ, могат да бъдат мобилизирани в подкрепа на службите за сигурност, и добавя, че жалбоподателят не е представил доказателства, които да оборят тази преценка.

317 Поради това с оглед на цитираната в точки 306 и 307 по-горе съдебна практика жалбоподателят неправилно упреква Съвета, че е нарушил задължението си да преразгледа положението на жалбоподателя, както и правото му на изслушване.

318 Предвид гореизложеното Съветът е изпълнил задълженията си, от една страна, за преразглеждане на положението на жалбоподателя с оглед на продължаването на рестриктивните мерки спрямо него и от друга страна, за спазване на правото на жалбоподателя на изслушване в хода на производствата, приключили с приемането на актовете за оставяне в списъците.

319 Поради това следва да се отхвърли втората част на основанието, а оттам и четвъртото основание.

320 С оглед на изложеното по-горе жалбата трябва да се отхвърли в своята цялост.

По съдебните разноски

321 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

322 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

323 В случая жалбоподателят е загубил делото и следва да бъде осъден да заплати направените от него и от Съвета съдебни разноски, както последният е поискал. Кралство Нидерландия понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Positive Group PAO да заплати направените от него съдебни разноски, както и тези на Съвета на Европейския съюз.**

3) **Кралство Нидерландия понася направените от него съдебни разноски.**

Корнезов De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 септември 2025 година.

Подписи